

7

Bendewariyê bi dahênan û afirandinên rewşenbîrên kurd dike

*Bendewariyê bi dahênan û afirandinên
rewşenbîrên kurd dike*

Lebanon / Beirout,
P. O. Box: (113/5685)

**Xwedî û berpirsyarê wê
SIYAMEND BRAHÎME**

BERGÊ PÊŞÎ UMER HESÎB

BBERGÊ DAWÎ HUNERMEND NIHAD TURK

HUNERMEND NEDÎM ADO

MATIV XIDIR EBDUL KERIM

EBDUL KERÎM MECDEL BEG

NIHAD TURK

ELÎ MURAD

LUQMAN HUSÊN

CELAL DADA

biha: Suriya: 75 L.S

: Ewropa 6 s

ÇEND GOTIN

Eger em li rola çapemeniyê الأعلام di jiyana gelan de binêrin. û em bi taybitî derbasî deryayê Imperetoriya kovar û rojnemevaniyê Velobikin نصوص û bixwazin têkevin seqa rojnemevaniya kurdi ya qedexekirî. Belê di vê holê de tiştê tete nasîn ku di cihana pêşketî de kovar û rojname yek ji pergalên komel û civaka şaristaniyê ye. û ew bi xwe jî daçeka təkeliya berdewam ya asta gel di warê rewşenbiri. rêzani de berz û dewlemend dike û li welatên ku alavê wan ê çapmeniyê serbest û azade, rojnemevani cihêke xwe yî bilind heye û nîşaneke ji nîşanên pêşketina civakaye û akameke تأثير wê ê xurt û aktiv di rûxandin a rêjîm û xwehremendan حكومات heye.

Cardin jî ez dixwazim bi taybetî li pêvajoka dirokî ya kovar û rojnemevanya kurdi li Sûriyê vepixêrim أنبش û xalan النقاط li ser tipan deynin û lêvegereke rexneyî مراجعة نقدية li kar û xebata tevgera kurdi ji sala 1957 ya ta roja îro û berî em têkivîna mijara موضوع xwe ya bingeîn, pê di vî li vir em hinekî li ser rewşa çandî di Sûriyê Ji salên 1950 ta roja îro biaxeîn, û ji ber ku hêzên netewiya Erebi yên şovênî hemî pilanên serdestiya

netewî der mafê milletê me bikar tîne, û tu seqa ya rewşenbîriya tenduristî, prensip û bergeşên rewşenbîriyê tune, ji ber ku dewlet bi xurtî destên xwe li ser alavên çapmeniyê daniye. ango ji destpêka xebata bizava me êrîş û pêlên xurt pêşiya tevgera me rabû, û ji ber rewşa Sûriyê Ya kembax hêzên serdest bi xurtî li tevgera me xistin, tu bergeh û keys nedan bizava me ku bi erkên xwe yê rewşenbîrî di nav gel de rabin, û holê meydana gel her bi alî xerabûnê ve diçû, lê birastî divê em mafê bizava xwe wînda nekin û bi serfirazî, û rûmet rist bikin û bêjin ku li dirêjahiya dîroka xwe ya dûvdirêj bizava kurdî xwedan çirûskin ronî û pêldarin, ji ber ku digel wan asteng û dijberiyên mezin ku li pêşiya wan radibû, bizava me, hemû çîştên serkutkirin (٥) القسم, zindanên tarî û hemî celebên êşandinê ew tu caran sernexwînî (٦) الذلل - qebûl nekin û her weha berxwedana xwe kirin

Her wekî Osman Sebrî gotiye.

Xwe danînim bo sitem û zorê
Divê ez serbilind biçim gorê
Gava birûmet çûme goristan
Hêjaye bibim lawê Kurdistan

Lê gava em dibêjin ku ji 1957 li pêşiya wan bergeha xebatê dijwar bû, û rewşa welat kirêt bû lê ka ji salên 1980 ê vir de werîsê li stûyê me girêdyayî hinekî sist bû û tevgera me ev nîrê nuh.

xweşik li ber ranewestî û tu pîrnsib û tradisyonên çandî çênekin û xebata xwe bi regekî zanistî, aktîv û li gor wan silogan, û duruşmên (٦) شعارات - xwe yê ku pê rojname û kovarên

xwe dixemilandin :parastina mafên gelê kurd yê rewşenbîrî, rêzanî pê ranebûn û her weha ketin bin nîrê keftelefta konevaniyê û bin akama tevgera rêzanî ya başûr ku ew jî qada me kirin qoş û cirîda kefteleftê ku kî karibe bêtir me bi alî xwe ve bikşîne û tevgera me jî perçekirin , û em di xewn û xeyalan de dijiyan., Mixabin, Ne tenê ev jî lê hêzek ji bakur hat, û li seranserî welat em xistin bin akama tirsandina ramanî „rêzanî û wan jî tu xebata rewşenbîrîyî li Sûryê nekirin, û bera em xwe ne xapînin û rastiye Li pêşiya gel raxînin, Ji ber ku rastî tûj û tehle, û ji alîkî din ve bizava me kesîtiya mirovê Kurd î serbixwe li Sûryê ava nekiriye û û pêwendî û têkeliyên wan bi bizava Kurdistanî re divê Li ser bingeh û asteyên wekhevî, Û rûmet be, lê mixabin em bûne gorî û qurban ji rêxistina bizava kurdistanî li başûr û bakur re, Li vir heye ku yek bipirse û bêje gelo Kurdistan ne yeke, û ne divê em hemî zeriyên عاقبات xwe di rajekariya tevgerên kurdistanî de pêşkêş bikin, belê kurdistan yeke lê her perçak xweseriya wî ya taybetî heye û em xwe nexin bin akama welatên derdor û dûrî pîlanên wan ên xerab herin û stratîciya xwe ya netewê Li gor mercên nav xwe û mercên derveyî Bilivin û bixebitin, û bi nerîneke kwîr û dûr li pîrsgirêka kurdî binêrin ,û dûrî helewestên xwe yên rêxistinî ên teng rawestin û li pêşerojê binerin, nemaze gelawêja babliska 21 ê li ber derî ye.,

Gelo di warê rewşenbîriyê de em rewşenbîr û tevgera kurdî de me çikiriye ? Gelo ne şermezariyeke mezin ku bi hezaran xwendevanên zanîngehên Heleb, Tişrîn, û Şamê Elifbaya kurdî nizanin û ne boblateke mezin ku li herêmên Cezîrê, kobaniyê,

û li Efrînê 300 xwendevan tune bin, û hejmara çapkirina pirtûkên nivîskar û helbestvanên me bighên 100 pirtûk^{...}

Gava em dibêjin barê mezin ê serekî ji bizava kurdî tê xwestin , çimkî hebûna wan ya rêxistinî li herderê heye û ji wan tê xwestin ku xwe berdin nêv millet û asta مستوى wî ya rêzanî, çandî bilind bikin

Li vir seydayê Cegerxwîn dibêje

Xwendin nebî kes naçe pêş
Pir peydadibin pir derd û êş

Û berî em tarîbûna civaka bablîskên navîn التقريب الوسطى bibînin û ji vê boblatê xelas bin di vî warî de Dr Nûridîn Zaza dibêje:

Kurdino eger hûn naxwazin ji hev tar û mar bin zimanê xwe yê kurdî bixwînin û bidin xwendin

Gava em rexne li bizava kurdî dikin mebest û armanc ne ew ku em tîrên xedeng الخطوات li wan nîşan bikin ,lê ji ber ku ew di pêşî û paşî de bîmînin nûnerê milletê Kurd û ji hemû nivîskar û rewşenbîrên welatparêz bi xurtî piştgîriya tevgera kurd bikin, û ew xeleka navdera rewşenbîr û tevgerê de xurt û berdewam bikin û têkeliyên wan di seqayekî tenduristî^(v) bijî..gelo zanîn ne tiryava التجريب can û giyanê milletane. û digel vê nîrê' ku em têde dijîn û êş û derdên xwe rist dikin û berxwedana xwe dikin gelo ji me re tê gotin^{...}.

SIYAMEND BRAHÎM

RONAKBÎR Û TEVGERA KURDÎ

Pîr Rustem

Di pêşî de, gereke ev gotar bi zimanê Erebi bihata nivîsandin ji ber ku, tîkiliya xwe bi babeteke rewşenbîrî, di belavoka (الديمقراطي) ya Partiya Demoqarta Pêşverû ya Kurdên Sûriyê ku, li ser rûpelên çend hejmaran ajot. Navnîşan û naveroka mijarê:

“Têkilî di navbera ronakbîrê Kurd û tevgera konevaniya Kurdî de”.

Belkî yek bi pirse; çima min jî bi Erebi nenivîsand û tiliya xwe pêve nekir.

Mixabin ku, mijara tê lîkolîn kirin bi heyama xwe ya tevayî, çi ji aliyên naverok, an xwediyên pêûsên li piş an jî rûpelên ku, ev mijar hembêzkirine, xurî kurdiye, û bi ser hemû şitan de; çima ronakbîrê Kurd dîrî tevgera konevaniya Kurde.

Berî em vê pirsê bikin, ji bo çi em ji xwe napirsin: çima em ji konevaniyê dîrin û hîne firehtir; çima em ji çanda Kurdî dîrin ?!.

Berî em derbazî mijara lîkolînê bibin ka em binrin ku şirovekirina zanyarî (معرفي) ji herdu mefhûman (مصطلح) çand û konevanî - re çiye:

“çand - (hember gotina gulture) hemû rengên çalakiyên mirov û civakêne û encûmanên van çalakiyan. û normaleye ku çanda mewdan ji ya giyanî bête cudakirin, di bin a yekemîn de hemû xêr û bîrên mewdanî tîrîzî kirin tevî alav û dezgehên wê. Lê a duduyan hemû çalakî û awayên zanyariya civakî hembêz dike: felsefe, zanyarî, Sinç, maf, hunerî ûhwd. (المعجم الفلسفي المختصر، ص 155-156). Konevanî: meydanake çalakiyê, tîkiliyên xwe millet û çînên civakê re heye...

Stûnê konevaniyê ewe ku, serdestiya (سلطة) rijîma dewletê bi dest xwe ve bîne... û konevanî bi angoyeke teng ji gotinê re,

bervê çalakiyên dewletê (Partiyên konevanî) ye, li vir an wir ji meydanên jîna civakî. (المعجم الفلسفي المختصر، ص 260). Ferhenga felsefî ya kin..

Piştî şirovekirina çand û konevanî dê ne tişteki nuhbe û ne jî em çireyek nuh vêdixînin gava em bêjin ku par û perçe dikeve bin sî û bandora ya tevayiyê, û weke me dît ku çand mefhûmekî tevayîye û konevanî perçeyeke ji tevayîya (شمولية) wê. Ka nuha em bi pirsin eger ku mijareke wek eva li ber me û bi zimanê Erebi bête nivîsandin, me heya bi kîjan radeyê xizmetê wêkir.

Di dû vê pêşgotinê re, emê bîn û bizavin ku nêzikî mijara lêkolînê bibin. çima ronakbîrê Kurd dûrî tevgera konevaniyê ye.

Di nirîna min de, ev pirs hinek dûman li ser heye; ji ber:

A- Kîjan ronakbîrê, roja îro û li gor rewşa miletê me heye, ronakbîrê Kurd ku bes bi damarên xwe Kurde, lê mejî û hestên xwe di xizmeta çanda miletê serdest daye û di nav wan de heye ewê ku, xwe-firotiye rijîma ew dewletên ku zorkariyê li ser miletê me dajon û ez di wê baweriyê deme ku, evên paşîn - tikes hêviya di wan de nabîne, bi kêmanî di roja îro de û li gor heyam û berjewandîya wan. Dimîne celeb an rûyê din ji ronakbîrên Kurd, ên xwe bi milet û dozên wî ve girêdane; çi ewên bi zimanê zikmakî an jî bi zimanê miletên serdest, berhemên xwe diweşînin; ev xurûye bi nivîskaran.

B- Mefhûm û mistelehê konevaniyê çiyê. Nirîn û dîtina me ji kar û barê tevgera konevanî re. Kiye ew kesê konevan, çine nerîn û dîtînen wî ... Ez nazwezim em têkevin gergerînoka pirsan û em bixwezî hevdu windabikin û em bi xwe jî windayî bimînin. Me di destpêke de got ku, konevanî perçeyeke ji tevayîya çandî, tiştê din ku divê ji hev bête derxistin eve, konevanî û yên konevan ne bes kesê di hundir Partîyan de kar dike. Li gor vê nirînê ji rewşenbîr e -yê ku bi miletê xwe ve girêdayî mayî- dê emê nasbikin ku, karê konevanî yeke ji tevayîya karên wiye, bi vê awayî ew ne dûrî rewşa civaka xwe ye û di pêşvebirina wê de bi roleke bêhempa radibe. "Gobliz" ne ji hêçî got: Dema ez seriyê ronabîrê dibînim, ez şêşara xwe dimlisînim.

Emê wilo bighînin pirsas ku cihê xwe bigre û bê ku di bin dûmên de be: çima rewşenbîrê Kurd dûrî Partiyên Kurde, çima nakokiyeke tûj di navbera herduwan de derketî, digel em tev jî dizanin ku, piraniya rewşenbîrên me, di demên çûyî de, hevalên van Partiyên bûn, eger em ne bêjin giş. Min got hevalên wanbûn, ne jî dibistan, an jî van Partiyên ev ronakbîr afirandine wek ku, partiyên me dixwazin bêjin, erê belkî hinek alîkarî di vê alî de kiribin, lê sedî - sed ne wan ronakbîr afirandin û eger wilo be, berî her tiştî bi hezaran hevalên Partiyên hene çima evqas nezanî û paşmayî di rewşa civaka me de heye.

Em ne di wê babetê dene ku, bi ferehî li ser bisekinin, belkî di pêşerojan de bibe naveroka mijareke me.

Ez dibêjim bersiv wê ne di hêsanîya pirsê de be - eger ku yek bibîne an bixweze bibîne pirsê sivike - û di mijareke wek vêde û di çend rûpelan de wê neyê bersivan, lê emê çend têbîn, piwanan (nuqtayan) daxînin ser tejiya lêkolînê.

1- çima ber pirsîyarên rohilat “amînî ne”*, an bi mirin an jî bi kuştinê diçin û me nedît ku, kesî -bê zor- dev jî karê serokiyê berdaye, an jî yekî nuh bi helbijartinê cihê wî girtî. Di vir de gotara sernavê û serokê Berê ya di hejmara (23) an jî belavoka NEWROZ ê, ya Partiya -YEKÎTÎ- tîne ber çavên min. Gelo ger em vegerin û li kok û bingehiya mejiyê îslamî binerin dê emê nesaxiya vê yekê di hundirê wê de nebînin, di nîrîna min de belê.

Em giş çîroka derxistina îblîs jî buhuştê nasdikin, ger em xweşik li vê çîrokê guhdarkin dê emê nasxiya xwe, an jî yek jî şaxên nesaxiya mejiyê rohilatê nasbikin. Iblîs hate bi dîrxistin ne jî bo ku, jî Adem re neçû secde, belê jî ber ku, wî jî zanîn naskir û Adem da naskirin, dema ew têveda û hêşt jî dara zanînê buxwe. Di wê hingê de ti ferq di navbêna wî û Xwedê de nema, jî bilî ku here û jî dara (amîniyê) jî buxwe û wilo bê mirin jî jiyan xwe di buhuştê de bidomîne.

Ev girêka “îşkeliyet” pêwendîya di navbera herduwan de; ronakbîrî divê di destê Xwedê - serokên Partiyên de be û bes ku jî destê wî- wan derkeve û bikeve nav destên yekî din, jî du rîyan pêve li pêş wan tineye, an dive wek Adem “minafêq” bêje û bijî

mîna Dr. Sadêq C. E,zim di pirtûka xwe ya ser navê “نقد الفكر الديني” - Rexnekirina Ramana Olî - de dibêje:

((Adem mîna Iblîs fermana Xweda bi kar ne anî, tevî ku Xwedê bi xwesta ew serî bitewîne dê wilo bikira, lê gava Xwedê loma jê dike bi lêvegerîneke nêgetîv bersiv dide û dibêje:

“Xwedayê me, me zor û zilm li xwekir û eger tu me berat nekî û li me netê rihmê dê emê ji kesên ziyankarbin. An jî divê mîna Iblîs “Lehengê Serpêhatiyê” bi aweyek pozêtîn bêje Xwedayê xwe, “Weke ku te ez şimitandim ez jiyê wilo li erdê bikim”. (Rûpel 71-79).

Û bi vî rengî, an ewê dev ji Partî berde û li “mala xwe rûne”, an jî çend kesan li dora xwe bicivîne û partiyek nû - teze ji me re çêke.

2- Evqas Partî çima û ji bo çi, miletekî hejmara xwe li gor (2) melyonan -Kurdên Sûriyê- û bindest ma gerekî wiye ku, evqas Partî hebin, eger ku, em bixwezîn bêne xapandin û bawer kin ku, ev Partî çepe ya din nîvçepe, ya dawî rast û duruste, di nav bera wan de çend Parityên bi dil rastin û bi dev çep jî hebin, dîsa jî dê ne li gorî jimara Partiyên hene be. Ez di wê baweriyê deme ku, di Emerêka de jî ev hejmar tineye.

3- Perwerdiya kesê rohilatî û nemazê mirov li ser ola misilmantiyê. Di jiyana me de Xwedê yeke û em giş kolên wîne, di dûre serekên êlên Kurda dihatin - roja îro Partiyên me ketine şûnê de -, di dû wan re serekê malê. bav, xwedêyê biçûke di hundir mala xwe de. Xwedîkirinek li ser vê bingehe, dê di sîkolociya me de şopeke kûr û fireh bihêle. Gotina “Ez benî” ne ji valahiyekê hatî. Kengî koletî û xwe kirina kole rûmetgirtin bû. Evê ton Perwerdiyê hêştî ku, em her yek li keysekê bigerin da ku, girêk û aloziyên xweyî seykolocî tê re birjînin nedûre em hîne bi sedan ên wekî sedam bibînin. Gurên dev bi xweîn pirin û pirdibin gava em tev mih bin. Carek din em karin bi pirsîn kanî “Serokê berê”.

4- Di aliyê kar û barên Partiyê Kurd de, awe û şêweyên ku di xebata xwe de cih tînin, em karin çi bêjin. Di dawiya pêncî de, di wê heyama ku miletên Ereb hîne bi serkeftina xwe şadibûn û

hino - hino mafên mîletên din jî dihate bincilkirin û bi arîkirina P.D.Kurdên Başûrî Kurdistan -başûrê mezin- Partiya Demokratî Kurdên Sûriyê -Partî- hate demizirandin û di destpêka şêstî de, dema yekbûna Sûriyê û Misirê de, û di hilweşadina wê yekbûnê de, Partî ji bêçarî ji nîvaşkeriya xwe ya berê vedigerê karê dizî û ev çîrok dê bajo heya roja îro, bi sedan bûyer û heyama dinê hatin guhartin lê “Partî” yên Sûriyê, bi serê xwe sûnd xwarine ku, ji kar, rêk û pêkên xwe yên berê venagerin. Bi ser gişî de jî û belkî nekêmtirî rîjîm û dezgehên wê yê asayî hêştin ku, hevaline dilkevroşk li dora xwe bicivînin, ango li şûna ku, “Partî” di avakirina kesîtiyeke şoreşgerî de arîkarbe hêştî ku, dost, hogir û hevalên tevgera Kurdî ji sîka xwe ditirsin.

5- karê Partiyên me di warê çanda Kurdî de, û zimanê zikmakî de. Ji sala 1957 an û ta roja îro çend hejmar ji kovar û rojnemeyên Kurdû - xurê bi zimanê Kurdî- û çend Pirtûk weşandine. çend nivîskar di vê dema dirêj de derketin holê - kanî afirandina wan ji nivîskaran re. Eger ku em pîvanekê çêbikin emê bibînin ku, kesekî mîna Mîr C. Bedirxan û herdû kovarên wî “Hawar” û “Ronahî” bi qasî karê Partiyên tev derdikeve; herdu kovaran navê çend nivîskaran di ezmanê wêjeye Kurdî de birûsandin mînak: Cegerxwîn, Qedrî Can, Celadet “Xwediyê kovarê” û birayê wî Dr. Kamîran û ew O. Sebrî jî ji bîr nakin û me karî hîne çend navên din jî bijmartana. Lê ji “957” ta destpêka salên “90” ê de, çima tevgera Kurdî navine nuh nedan û eger ku, roja îro em hinek liv û tevgereke çandî di nav kurdên Sûriyê de dibînin ew jî bi xêra hinek ronakbîrên kur û rola kovarine serbixwe ye. Kovarên Partiyên sî salî di durv û awayekî debûn piştî ku, “Zanîn” û “Aso” bi rengekî nuh derketin, ji nuhve “Stêr” û “Gelawêj” û “Gulîstan” ramiyan - ber pirsîyarên wan-ku, guhdanekê bidin şikil û naveroka van kovaran.

6- Têbîna pêncê me dighîne xaleke pêwîst ku, rêvebirên Partiyên Kurdî, ger em nebêjin bi tevayî, lê ji sedî nod û neh nezanin, ne kesine rewşên bîr û zana ne û di nav wan de hene ku xwendin - çî bi zimanê Erebi bide an jî bi yê zikmakî be, bêyî ku, em bêjin zimanekî biyan mîna yê Inglîzî - jî bi wan zehmete.

7- Tenayî ê tevayî “Kerî”, du mefhûmin, erê bi hevdu ve girêdayîne, lê her yek li aliyekî rastiyêye. Ji bingeheîna meşîna karên dezgehên civakê, komele, Partiyan û her giropekî divê ti xurûtî ji yekî re tinebe, ango kesîtiya mirov di nava kerî de tê vemirandin. Ez ton sinc jî li dijî xurûya kesîtiya yê ronakbîre. Bê guman gava me got civake, em civaka rohilat ya Islamî qesid dikin û dîroka Islamî bi van şîretan dewlemende ku, “Destê Xwedê li ser tevayiye - komelêye” û “Eger yek bixweze buhuştî be gereke tev komelê bimîne, Iblîs bi yê bi tenê re ye û ji duduwan dûre”. Salixdanên “Hedîsên” bi vî tonrengî ku, li ser zimanê Mihemed hatine, pirin û giş me ber tevlibûna kerî têve didin.

Di dawiyê de dixwezim gotineke bi çûk bêjim û nemaze ji Partîhezan re dikim. Ev têbîn û piwenên ku, min xwestî li ser tejiya lêkolîn û vekolînê rêxim, ne ji dil reşîyeke min ku, li ser Partiyên Kurd, tê -wek hinek dixwezin bawerbikin. Eger ku ez razîne an ne razîme, di roja îro de, ew nûneriya kurdên Sûriyê dikim, lê ev yek dê nehêlibe ku, ez seriyê xwe jê re bitewînim; li pêş wan û kêmasiyên wan, destê xwe dîninim ser navika xwe û piştî xwe ji wan re xûzkim û bêjim “Ez benî” eve stûyê min û vayin kêrên we. Lê em karin bi hezkirin, van xalan û ên nuh derkevin, vekolînin.

Têbîn:

Du têbînên piwîst hene dibe em ji bîr nekin heya ku, gotara me ne kût û kulek be, ew jî:

1- Di vê gotarê de me kêmasî û nêgetîvên tevgera Kurdî -li gor dîtinên xwe- berçavkirin; ji ber ku, pirsê me -çima ronabîrê Kurd dîrî wêye- hêşt em wan bînin zimên û em nêzikî pesin û piwenên ronak nebin.

2- Careke din ezê bêjim ku, me nêgetîvên tevgerê, bi tenê anîn zimên û yên bi ronakbîr ve girêdayî, ber çavnekin. Ev herdu têbînên jor dê bihêkin ku, di pêşerojan de, em berdewamiya gotarê û li gor dîtinên xwe bajon.

FATIH EL MUDERRÊS

JIYANEKE HUNERÎ BÊ HEMPA

Eger can û giyanê hunermend bi xaka çiyayê Kurmênc hatiye stran, û ji zeytûnên pîroz li ser kevalên dil û can simfoniya jiyanê diafirîne, teqez بالتاكيد dê mirov hemî rengên dahênana xwe ji rengên suruşta bêteşe الطبيعة المدهشة bistîne,,, Belê hemû alavên xwe yên hunerî ji katên buhiştî, Kefer Cenê, Meşelê, Meydankê, ev herêmana ekameke xurt û hêzeke dahênanî da hunermendê me,

Berîya 8 salan me li cîyekî hevdû dît, û holê nasîn çê bû, car carna me hevdû didît û min pirtûkên kurdî didaye, û yek ji wan pirtûkan "Komara Mehabad" bû carekê Ji caran ji min re gote : Siyamend jibîr neke ji alî diya xwe ve riçên جذوري min Kurdin , di cî de min lê vegerand û jê re gote : Mamoste malbata Muderrês bi xwe jî riçên wan kurdin û ji bajarê (Kilisin) bihnekê Rawestî û gote heye ku em kurdin lê ez nizamim....?

Belê Hunermendê Me ji navçeya ~~xwe bi alî cihanîyetê~~ Ve çû , ew bi hêsirên keskesorên şadiya xwe hatiye pêçan, rengên kurdayetiyê di kevalên wî de bi xurtî hatibû çesipandin.

Di katjimêr 5 an de ji roja 28\ 6\ 1999 . hunermendê me çavên xwe girt û canê xwe sipart yêzdanê jorîn, belê Jiyana hunermendê me tijî dahênana hunerî buhurand, ew li Îtaliya û paşê Li Firansa xwendina xwe ya hunerî tewaw kirand (diktora.) pasê Vegeriya Same û bubu mamoste hunerî di zanîngeha Şamê de, û nêzîka 15 salan bû serokê hunermendê Sûriyê , Ewî bi sedan pêşeng çêkir, û ji alî jiyana rewsenbîrî hunermendê me du berhevokên çîrokî derxist

القمر الشرقي يسطع على شاطئ الغرب ١٩٥٩

عود النعنع

Belê Fatih El Muderrês di cihana huneriyê de naveke bilind û berze .

SIYAMEND BRAHÎM

DI (NE WISA QYETÊN DOJEHÊ TÊNE XWENDIN) DE

FETHULLA HUSEYNÎ

~ Jan Dost ~

Di navbera sala 1992 an de “sala derketina dîwana yekê ya Fethulla Huseynî kişwera şehîdan” û sala 1998 an deî ku çavên me li ser nalîna dilekî şewitî di agirê dojeheke bê wijdan de vebûn bêhtirî şeş sal buhurînî ango şeş deriyên dojehe di rûyên me de kenîyanê

Her salê carekê bi tîpin ji xwînê û mîxên sincirî ayetên dojehe di kezeba me de dihatin xemilandinê

Me xwendin ew ayetî her yekî bi awayekî lê Fethulla Huseynî got: Ne wisa ayetên dojehe têne xwendinî! û berdewam kir:

*Ev derbasbûna dergehê mirinê
yê*

Bo her kesê ji mirinê digazînî

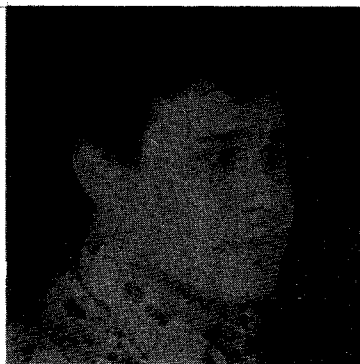
Ev sitana pencera jînê yeî

Bo her kesê ku nemanê dixwazîn û

Eve dema “merovên berovajî

û pêkenînên me na kenînin

dî ber me de cadizîne Rûpel “4”

FETHULLA HUSEYNÎ

Erê ... Fethulla dergehê mirinê li ber xwendevanên xwe vedike û wana dawetî dojeheke - ku bi hezarên sala vêketî û bê vemirandin - dikeî ma gelo çîye ev dojehe?

Welatê xêrnedîtiyê yê ku ew û helbestvanê me li hev digerinî:

Çaxê ez çavên xwe ji xewna nexweş vedikimî perdên tariyê diçirînî hingê ez û welatê xêrnadîtî li hevdû digerinî û qonaxa windabûnê me himbêzdike ... Rûpel "5"ê

Helbestvan Fethulla Huseynî janên xweî şewata derûnê xwe û hem durvê xweî hêsirên xwe yên di şevreşan de libo libo civandin û kirin tip di agirê helbesta xwe deî wilo li ber me rû dikeî û tevlî mirina meî bêhtir me bi mirinê dişo û giyanên me yên westiyayî dajo qonaxa windabûn

Fethulla Huseynî di "kişwera şehîdan" de dilê xwe yê şikestî bi hêvî bi evîn raberê me kirî lê me hêviya hunerek bilind û tekûz jê nedikirî û gelkî me digot:

Kanî helbestî di vê ristina peyvan de??

Me digot:

Ev agirê melêlî li ber sivik bayekî dimire ...!!

Lê ne wisa bûî Fethulla êê xwe guhertî çermê xwe yê kevin avêtî Ferhenga xwe zengîn kirî û xwe ji zincîra qalîyê rizgarkirî piştî du salanî dayî bi Mizgînîya reş gîhandeî maî û me dengêkî nû di wê Firyadê da bihîstî dengêkî nazik- tirî lê hermayî birîndar rûbarî şikestina hêvîyanî lê di vê berhevokê deî 'ne wisa ayetên dogehê têne xwendin' Fethulla Huseynîêê dîsa xwe nû afirandî bi awazin dinî stranan xwe gotî teknîka helbestê guherî û bi aramî xebitî wêne zelaltirbûnî û birîn geş - tirbûnê

Ez di wê bahweriyê de meî ku êdî hevokeke helbestî nûjen li dar dikeveî şûweyên kevnare û peritî li paş dimîninî û ev jî nişana pêşketina helbesta Kurdî ye. lê hîn ew bêna wergerandinê difûreî ango helbestvanê me bi zimanê Erebi dirame (difikire) û bi Kurdî dinivîsîne lê dîsan xem dimîne

Firyada xwe ya li hev

JAN DOST

xema Kurdî dikarin şev helbest - ji bin êşkenca toza sed salan derênî her ciyê şana zîyê ye gav em hevokeke wisa bi xwînin:

Bi hêlê çemêd ramûsana

Kolamêd birîna

Li hev din !!

Tiştêkî di ez dixwazim bibêjim ewe ku gelek ji nivîs û berhemên van helbestvanên nûjen ji axîna hevînî Ehmed Huseynî rê

Yeke nû vekirî û hin li dûv vê rêyê çûnî erê li ser vê rê ye seyran xweşe lê her yek di vê bi durvekî di bi meşê çênabe weke qewmê Mûsaî em çil salî di gêjenê deî bi zîvirimî lê Fethulla Huseynî ne bi dewla xeyrî xwe diçe avê ew ji tecruheya xwe bawerî û imkanên hûnnadin û afirandina wateyên nû li bal wî gelek ji wêjeyên hemdemî û xeyalekî wî ye fireh û dijwar heye di cîna dihêlê gotinên dijhev bi hevdû re bizewicinî û yek parçeyekî nazik ji wan saz dikeî xeyalê wî dijberîya mirinê dikeî û nahêlê bûyer tev li zenga xwe bimîneî rûpoşê ji ser gelek bajaran hildide:

“Qamişlo Amedî Helebçe Mehabad ” rûyê van bajarani ye xemgîn û Mest weke jinbiyên bêçare resimdikeî lewra ew mîna kurên van bajarên xêrnedîtî jî çavên xwe li kolanên dil digerinê erê wan di dilê xwe de bibîneî lê dimîne kurdekî birîndar û zorlêkirî tazî ji wisa dibêje:

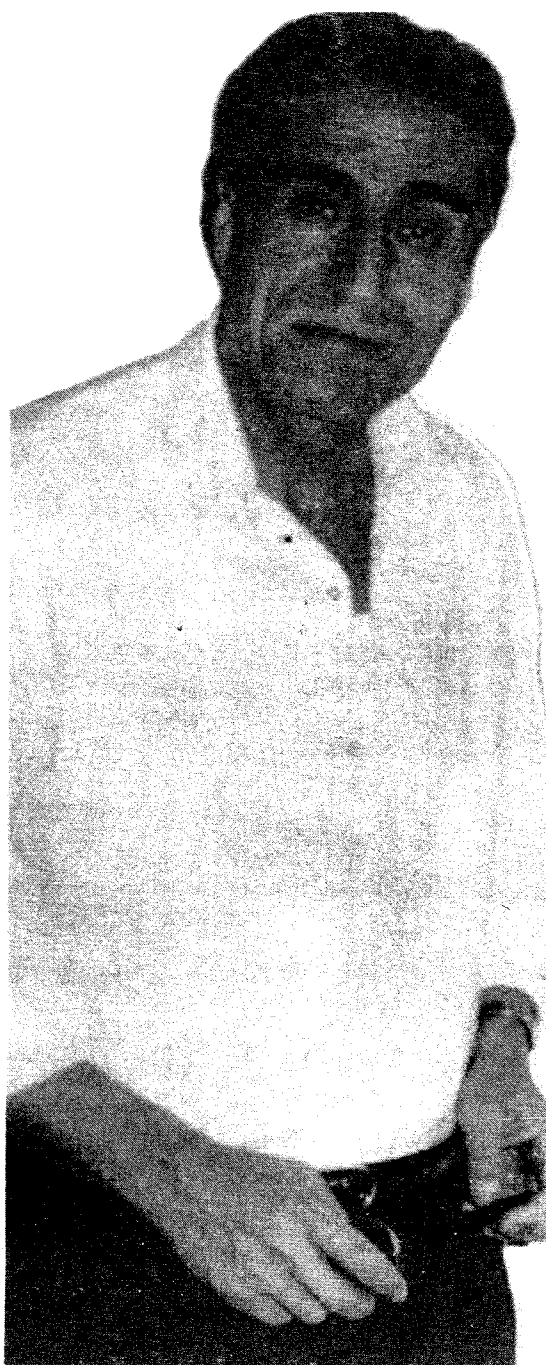
Min bi hêlê

Ez lingê xwe li wan wênayên “pîroz” dim

Tû serokan kimî hey destê min

nagihêje bêvilêd wan ! Rûpel 59

Wisa em bi helbestvan Fethulla Huseynî re digrîn û hey diqirînî li bin valahiya asîmanekî ku çav li nebedîameyaî lê hîn jî em hînî xwendina ayetên dogehê nebûnê

EZ EVIM .. JIYANEKE BÊ BUHAR

S. XALID

Ez mame di sawîran d...
gelo ka ezê ji ku dest pê
bikim...

Ma ji kul û keserên
Bakur û tîbûna xabûrê li
xwedî. Yan ji bendewariyê
zarokên çav li rê Asoyê
nependî. Yan ji hêsirên
jinan û lorînên dêyan ku
xemlandîne bi perîkên
tawisan û bi her rengê
xuristê. Yan ji dilên
şikestî, dost û hevalan
Yan ji xemgînîyê bi xwe
ku pêmayê mêjewîye di
dîroka mede, di xwîra
mede hatiye standin...

Di bin navê "Qederê"

de, zivistana vê salê 16/11/1998⁽¹⁾ û di der bûyereke azarî de bejna dareke bilind hate xwar, stêrk ji esmanê bakur rijya û di sira sermê de rondik li ser ⁽²⁾(RUWÊ ŞERVANÊ) têne xwar, ⁽³⁾(ZEMÎN Ê MIROV) werdigere axîneke kûr û dil dicive, hunermend ji xwîn xwe tabloya dawî nîgar dike ji sorkulîlk û karxezalek û bejna dareke şewitî.. ⁽⁴⁾(Erê dayê.. min dawî wê anî.. yara dile.. û hêviya min ewe ku heya di mirinê de destê me di hevdebe...).

Hunermendê me weha gotibû û weha jî bû..

(UMER dilê min şewitand..) şagirtê biçûk bi vî awayî axivî di temenê xwede, hunermendê mezin di hunerea xwede ⁽⁵⁾ZÛHÊR HESÎB ku îro ew navekî herî girînge di *kaye ya hunera **pêkhênanî de. di çil rojeya wîde Zûhêr dîsa anî ziman di peyva xwede ku çawa bi koçbûna wî (zemîn û esman viyandarekî xwe wînda kir...) û ma di hêviya ku UMER bijî bi mere di der pêmayên xwede û di der kevalên ku her yek ji wan çîrokek û helewestek heye..

Sala 1968 an U.H. diyargeha xweyî yekem li bajarê HESEKÊ avakir û ew tê nasîn ku ji nifşê yekemîne yên ku bingeha hunerê li “CEZÎRÊ” sazger kirine wek: “U.HEMDÎ, B. ÎSA, Y.EBDILKÎ, H.HEMDAN ... û hinî din”. Ji wê demê ve ta roja koçbûye girêdayê hunera xwe...

Di destpêkê de rengên avî bi kartanî li ser rûwê tabloyê dizanîbû bê çawa lîska rengan bi cî tîne⁽⁶⁾ (Helbestvanê reng bû di wê demê de...) lê di kevalên zeytî de xemgînîyên dil li ser rûwê mirov mirovatî şirove dikir bi lêdana firça xwe li ser cawê sipî ku werdigerîya Ewazeke tirajîdî di derya rengên sor û reş û bi hin xêzên kesk û zer yan şîn û reş û bi hin xêzên sor û sipî..

Lê tenikbûna hestê xwe di keskewîya xuristê peyda dikir û carna bi hîlbijartina jinê pêre hin *** pêwarên filoklorî û kelepûrî... Helbet alavên hunerî li nik UMER roj bi roj pêş diket, bi dehên diyargehan ava dikir.. Rewşenbîrîya wî fireh dibû nemaze di warê hunerî de wateyên rengan û bizavtina wan şîwazekî taybetî li nik avadibû.. Lê **** peywendîya wî bi xemgînîyan û bi şênî

(Gel) re qet cuda nedibû ... Tim li ber çav bû kesîtiya wî ya netewî ku kurde û ji bin Akama (Bandor) dîrok û Efsanên Kurdî derneket weha jî diyare jar û keser û xizanî û bi bîrkirina hin şan û pêwarên gelê wî ger di rûwê "BERZANÎYÊ NEMIR, YEMAZ GULÊ Û CIGERXWÎN û Kale pîran de, ger di karanîna kelepûra gelêrî de".

Lewra şîwazê hunerî li ni UMER awayên ⁽⁷⁾DERNÛWÎ - EPRE - SSIONISSm- distîne û dijîtiya rengî navbera sar û germ dijîtiya hebûnê rave dike tev ku regên xemgîn û melûl rola xwe bêtir bi cîtinin ji ber ku di kûrbûna canê hunermend de nalîneke bi şewat heye û ji vir rengên Arîkî û Qehweyî û sorê agirîn... Helbet lêdana firça wî ji pir rengên din di pêpilekên rengawer re ser sînga kevalên xwe hildigre..

Lê tiştê herî giring ku U.H. bala dîdarên kevalên xwe dikşîne ser ew dara sêwî bi şaxên tazî di pêşîya hin kevalan de û hebûna jinê di pir kevalan de. Pêwîste em li vir bêjin ku U.HESÎB piştî her kevalek bi dawî tanî radiwestîya û li kevalê meyzedikir û wiha digot: *****⁽⁸⁾(Ez evim UMERÊ bê cil û jiyaneke bê buhar..).

Vêca bizane ku ew dar ziyana hunermende di yekîtiya xwe û biyanîtiya xwe bê şax maye, rehên xwe berdane binê û sînga xwe vekirîye ji bayên babelîskan re bêyî ku bê xwar.

Lê belê hebûna JINÊ taybetîyek heye, wek zimanê Kurdî rave dike: Jin ji jiyane ye ji alîkîve û ji alîkî dîtir mêbûna wê ku mê ye.. darê şikestîye.. kesîreye.. lê herî pêwîste bête gotin, Jin... viyane, hezkirine, hembêzeke germe, warê kul û derdaye.. û di wata xweyî tenik û zelal de dê ye..

Hezkirina hunermendê me ji jinê re nayê salixdan bi peyvekê û du peyva, hezkirin li nik wî hêvîyeke divêt bi cî bê..

UMER weke zarokekî ku hogirî lîskekê bûye tu car têr ni dibû ji nîgarkirina, her tiştê ku di serî de digerya vala dikir ser cawê sipî bi pêkhênanekê rengîn.. deştên vekirî ku bê dawîne û sînoran duqlînin.. Gundên Aşitî xwaz di pîyên Gir û Qefayên kevirîn ku di bin sîdar xwedê de rehên xwe berdane kûrbûna kûrûbnê..

dîroka tomar kirî di mejîyên kalepîrên ku di bin barê ***** razên xwe de xwestîyane.. çîrok û Efsanên ku heyînê û hebûna bakur bi tîrêjên ro yê re hûnandîye rave dike.. û ...

Divêt bê zanîn ku taybetîyek hunermendê me heye.. Hunermendê bakure.. Lewra huner alavekî tekoşînê û protesto kirinê ye.. di lêdana HELEBÇA de bi çekên kîmyawî dilopek xwîn dawerivî dilê U. HESÎB û ji axîna xweyî bê deng ma girtîyê mala xwe, şev û rojekê bê rawistan weke birîndarekî di nalînê de ew dilopa xwînê bi rengên şewitî wergerand kevalekê bi navê HELEBÇE.. û weha jî di lêdana Ssebra û Şatîla de qedexekir pîrozkirina cejinê li mala xwe û li ser dergehê xwe wisa nivîsî: Bibûrin.. Me nekirîye cejin.. Em di şîniya SSEBRA û ŞATÎLA dene..

Êdî diyar re ku têgihîştî ser demê ye, dizanî bû weke hozanekî bê rola wî çîye.. tev ku xwendina wî ya hunerî xwendineke taybetî bû ne akadîmî bû, vêca di warê ***** nirxandinê de em nikarin bêjin ku ne ketibû kêmasîyên hunerî.. Lê ya ku divêt li ber çav be UMER ranewestîye û pêde çûnkir di nîrê xweyî teng û zehmet de.. Ne ketibû bin akama ti hunermendan de.

Lê û weke me dawxiyakirin ku di bin akama kelepûra Kurdî de bû û bi giştî bêtir şîwazîya wî awakî DERNÛWÎ, û daxwiyahatî bû, pêwarên wî yên pêkhênanî. Asteng ji temaşevanê kevalên xwere çê nedikir.. him bedew bûn di giyanê dîdar de ava dikir û him suhn û çelengî.. û heger sûdeyek ji hunermendekî cîhanî girti be wê ji VAN GOX be..

Hunermendê gewre ⁽⁹⁾FATIH ELMUDERIS wisa nivîsî li ser U.H. (Hunermendekî bi rengê zemînê ye. Giyanê wî ji bihna Esmanên şînewî ye...). û wisa rexnevanekî Kurd dibêje:

(Bi xemgînîyan hatiye strandin û bi hezkirinê dijî ...).

UMER perwerdekî xwedî bîr û bawer bû.. ji bo jiyanê xweştir û bextiyar hunervan bû.. ji nîgargeha wî pir hunermend derhênan bûn.. bi xemgînî jiya û bi xemgînî koç bû, jiyanê ew dugvaşt, lê ji bîr û bawerîyên xwe da nehat û ranewestîya..

dîroka tomar kirî di mejîyên kalepîrên ku di bin barê ***** razên xwe de xwestîyane.. çîrok û Efsanên ku heyînê û hebûna bakur bi tîrêjên ro yê re hûnandîye rave dike.. û ...

Divêt bê zanîn ku taybetîyek hunermendê me heye.. Hunermendê bakure.. Lewra huner alavekî tekoşînê û protesto kirinê ye.. di lêdana HELEBÇA de bi çekên kîmyawî dilopek xwîn dawerivî dilê U. HESÎB û ji axîna xweyî bê deng ma girtîyê mala xwe, şev û rojekê bê rawistan weke birîndarekî di nalînê de ew dilopa xwînê bi rengên şewitî wergerand kevalekê bi navê HELEBÇE.. û weha jî di lêdana Ssebra û Şatîla de qedexekir pîrozkirina cejinê li mala xwe û li ser dergehê xwe wisa nivîsî: Bibûrin.. Me nekirîye cejin.. Em di şîniya SSEBRA û ŞATÎLA dene..

Êdî diyar re ku têgihiştî ser demê ye, dizanî bû weke hozanekî bê rola wî çîye.. tev ku xwendina wî ya hunerî xwendineke taybetî bû ne akadîmî bû, vêca di warê ***** nirxandinê de em nikarin bêjin ku ne ketibû kêmasîyên hunerî.. Lê ya ku divêt li ber çav be UMER ranewestîye û pêde çûnkir di nîrê xweyî teng û zehmet de.. Ne ketibû bin akama ti hunermendan de.

Lê û weke me dawxiyakirin ku di bin akama kelepûra Kurdî de bû û bi giştî bêtir şîwaziya wî awakî DERNÛWÎ, û daxwiyahatî bû, pêwarên wî yên pêkhênanî. Asteng ji temaşevanê kevalên xwere çê nedikir.. him bedew bûn di giyanê dîdar de ava dikir û him suhn û çelengî.. û heger sûdeyek ji hunermendekî cîhanî girti be wê ji VAN GOX be..

Hunermendê gewre ⁽⁹⁾FATIH ELMUDERIS wisa nivîsî li ser U.H. (Hunermendekî bi rengê zemînê ye. Giyanê wî ji bihna Esmanên şînewî ye...). û wisa rexnevanekî Kurd dibêje:

(Bi xemgînîyan hatîye strandin û bi hezkirinê dijî ...).

UMER perwerdekî xwedî bîr û bawer bû.. ji bo jiyaneke xweştir û bextiyar hunervan bû.. ji nîgargeha wî pir hunermend derhênan bûn.. bi xemgînî jiya û bi xemgînî koç bû, jiyane ew dugvaşt, lê ji bîr û bawerîyên xwe da nehat û ranewestîya..

Serbilind bû ku Kurd bû, Serbilind bû ku lawê destên Bakurê şîn bû..

1- UMER HESÎB: 1950-1998 ji bajarê Heseke ye di der bûyereke Azarî de roja 16/11/1998 an ew û keça xwe û jina xwe koçbûn li ser rêça Şamê.

2- RUWÊ ŞERVANÊ: Navê tabloyeke UMER e.

3- ZEMÎN Û MIROV: Navê tabloyeke UMER e.

4- Ev Gotin li ser zimanê UMER hatiye nivîsîn.. û çîrokek jin anîna wî heye bi kurtî weha ye: Ji jina xwe pir hez dikir dema ku qîz bû lê ji ber pir sedeman hev nekirin û bû para mêrekî din.. ew mîr mir û UMER ji nûve ew markir û gîhan hev vêca xweyê digotin: Te dawî ew anî û wî bersiv wiha dida: Ta mirinê jî emê bihev re bin.

5- ZÛHÊR HESÎB: 1960- Hunermendekî bi nav û denge ji yekemînên hunermendên ku roleke mezin cî digre di warê hunerê de li Sûriyê, li Şamê dijî.

6- Gotina Z. H.

7- DERNÛWÎ: TABÎRÎ.

8- Biyanîti: Ecnebî.. hunermend U.H. ji kurdên ecnebî bû bê nasname bû.

9- FATİH EL-MUDERIS: 1922- Navekî gîrnige, nav û dengekî wî li cîhanê heye ji yekemînên ku huner li Sûriyê sazger kirin, li Şamê dijî.

*Kaye - Mecal.

**Pêkhênanî - Teşkilî.

***Pêwar - Remiz.

****Peywendî - Têkilî.

*****Biyaniyê - Ecnebî.

*****Raz - Sir.

*****Nirxandin - Teqyîm.

HEVPEYVÎNEK DIGEL HUNERMEND

REŞÎD SOFÎ

H ELÎ MURAD

WERGER JI EREBÎ YASÎN HISÊN

Ne evîna te şîrînê li ber dilê me pir buha bû
 Ber dilê me perîşana wek xewnan tu bela bû
 Xwezîya hêvî pêkbihatana
 Ew rojên xweş vegeryana
 Destê sibê me hev bidya
 Wê xew ji ser çavan biçiya*ⁱ

Em dihatin bexçê dilê te ji felsefa axê
 Me saz dikir em mêvanê dengê tene
 Û li ber çeman li ber êvaran te gurzek
 Gustîlkên gewher û bi rengê zêrîn
 Te hêvî pêk tanîn

PÊNASÎNEK BI REŞÎD SOFÎ RE

Di sala 1953 li bajarê Kobaniyê ji dayik bûye û ta roja îro
 Reşîd li ser daçeka Ûdê her wekî mamosteyekî bilinde bizar
 bûnek wî î berz heye Sofîti di dîroka gelê Rohilata Islamî de
 gotinek kevnare

Bavê Reşîd li bajarê Kobaniyê mirovekî olperestbû û xwedan
 zanîneke pir dewlemend bû û bi zimanên Kurdî Farisî Turkî û
 Erebi diaxivî û di pirtûkgeha wî de hemû celebên pirtûkên ol û
 zanîne hebûn ji ber wê Reşîd zû bi zû kete şoyne pêşewa {
 مەجراب ji ber vê yekê di vî warî mûsîqî de sirûdên ayindari
 destpêka derçûna wî bû

****Hunermend Reşîd di warê hnerî de destpêka te çawa bû**

******* Ev bîst û pênc salê Min ku ez divî warî Hunerî de kar dikim
 destpêka min ji sofîtiyê bû ji ber ku ez pir diçûm mizgefta bajêr
 û di nav millet de bi dengê xweş dihatim nasîm ev destpêka
 min ji biçûkaniya min bû herî min digot divê ez daçeka xweyî
 mûsîqî bi neqînim û bi rastî min pir di Ûdê de ji ber ku ev
 daçikên mûzîka rohilatî kevnin

****** Hunermend Reşîd gelo te mûsîqa di tu amojgehan de
 xwendîye ?An te şagirtî li ber destê Tu kesî kiriye?

*** Na min li zanîgeha nexwendîye lê ez şagirtê bavê xwe me
yê ku pir di hunerê wî de hest dibûm
zimanekî sawîrî di navbera min û wî de hebû
her nerînekî wî licem min sînore derbasbûna temenê Mirovan
li ber çavên min dibû sirûdek ..awazek ji ber wan nerînê
giyanê min dizanî bê çî ji min tê xwestin...

** Mamoste danasîna mûsîqa li cem te çîye?

*** Ez dixwazim çîrokekî ji te re bêjim, dibêjin ku di nav kurdan
de şivanek hebû her ji terşê xwe re li bilûrê dixist ta ev terşiya
bê yî bilûra şivên nikarîbu bilivîya, Dibêjin ku carekê Yê şivan
xwe ji pezê Xwe pirr dûr kir di nava nanê wan de pêre dixwest
ku bizanibe gelo piştê vê xuyê avê Bide wan wê bi bilûrê
karibe wan ji avê Vegerîne çaxê Ku pezê Xwe berda ser avê Pez
bi xezeb di çû ser avê Dixwest tîna xwe bişkîne, lê gava yê şivan
dest bi bilûra xwe kir pezê Wî tevde ji ber avê Vekeşîya û xwe
li dengê Bilûrê digirt eve bi kurtî çîrok tevî ku pir firehe lê
mebest jê çîye? Û li cem min jî ez dikarim pir danasîna ji
mûzîkê re bidim te yek ji wan çaxa ku ez li xerîbiyê Bûm di
qorzikekê Ji qorziyên wan welatê Dûr de rûniştîm tiştêk tenê Li
cem min hebû ez jî ku ez zû herim oda xwe ji bo ku ez bînerim
ku Reşîd Soffî yê din li bende mine ev danîsîna min ji mûsîqa re
lê wekî em dizanin mûsîqa di hêla ilmî de misolojiya dengane,
yanî ilmê Dengane....

*** Me dixwest ku tu hinekî li ser rewşa hunerî di dema me ya
niha de bipeyî?

*** Dibe ku ev lêkolînenke dirêj be û dibe ku pir kinbe jî lê bi
kurtrî ezê Bêjim ez tu henerî di dema îroyîn de nabînim ji ber

7- Tenayî ê tevayî “Kerî”, du mefhûmin, erê bi hevdu ve girêdayîne, lê her yek li aliyekî rastiyêye. Ji bingeheîna meşîna karên dezgehên civakê, komele, Partiyan û her giropekî divê ti xurûtî ji yekî re tinebe, ango kesîtiya mirov di nava kerî de tê vemirandin. Ez ton sinc jî li dijî xurûya kesîtiya yê ronakbîre. Bê guman gava me got civake, em civaka rohilat ya Islamî qesid dikin û dîroka Islamî bi van şîretan dewlemende ku, “Destê Xwedê li ser tevayiye - komelêye” û “Eger yek bixweze buhuştî be gereke tev komelê bimîne, Iblîs bi yê bi tenê re ye û ji duduwan dûre”. Salixdanên “Hedîsên” bi vî tonrengî ku, li ser zimanê Mihemed hatine, pirin û giş me ber tevlibûna kerî têve didin.

Di dawiyê de dixwezim gotineke bi çûk bêjim û nemaze ji Partîhezan re dikim. Ev têbîn û piwenên ku, min xwestî li ser tejiya lêkolîn û vekolînê rêxim, ne ji dil reşîyeke min ku, li ser Partiyên Kurd, tê -wek hinek dixwezin bawerbikin. Eger ku ez razîne an ne razîme, di roja îro de, ew nûneriya kurdên Sûriyê dikim, lê ev yek dê nehêlibe ku, ez seriyê xwe jê re bitewînim; li pêş wan û kêmasiyên wan, destê xwe dîninim ser navika xwe û piştî xwe ji wan re xûzkim û bêjim “Ez benî” eve stûyê min û vayin kêrên we. Lê em karin bi hezkirin, van xalan û ên nuh derkevin, vekolînin.

Têbîn:

Du têbînên piwîst hene dibe em ji bîr nekin heya ku, gotara me ne kût û kulek be, ew jî:

1- Di vê gotarê de me kêmasî û nêgetîvên tevgera Kurdî -li gor dîtinên xwe- berçavkirin; ji ber ku, pirsê me -çima ronabîrê Kurd dîrî wêye- hêşt em wan bînin zimên û em nêzikî pesin û piwenên ronak nebin.

2- Careke din ezê bêjim ku, me nêgetîvên tevgerê, bi tenê anîn zimên û yên bi ronakbîr ve girêdayî, ber çavnekin. Ev herdu têbînên jor dê bihêkin ku, di pêşerojan de, em berdewamiya gotarê û li gor dîtinên xwe bajon.

gotin: Mey ne noşe şêxê Sena anî xelet...

Ew ne çû nêv Ermenstanê Xelet
 û li hêlekê din jî dibêje weke ku xwedan ji Mûsa ra tecella bû
 ez wê bi ya din ve girêdidim
 min ji xwe re digot: tu dibêjî qey ev şêxê Senaanî hatiye û
 dîlbera xwe dîtiye ji ber wê ez di nav re helbesta siba te bi xêr
 Xana min dibêjim...

** Tu pir li kîjan dengbêjan guhdarî dike

*** Ez pir li Mihemed Arif Cezîrî guhdarî dikim.

Mirov pê hest dibe ku têlê tembûra wî Kurdî ne, Belkî dengê
 Hesênê Cezîrî hinekî ji yê Mihemed Arif Cezîrî
 kwîr tire be...lê çaxa ku ez li dengên herdû wan guhdarî dikim
 ez bi buhar û ,Payîz, Zivistan û bi her tiştî li der dorê xwe hest
 dibim ... dengê wan li cem min mîna çiyane...zêdî vê ez
 nikarim tişteki din bêjim

** Me di Televizyonê de ji gelek jêderan bihistiye ku te têlek li
 daçeka Êdê zêde kiriye?

Tu dikarî ji me re ser vê mijarê Tişteki bêjî?

*** Zêdebûna têlan li çî daçekê Be bi xwe ne tişteki hêsane..û
 Êd jî daçekeke pir kevn ji heyamê Ebasiyan de ye di heyamê
 Ebaasiyan de bi sê têlan bû û mûsîqarê Kevn ê kurd Ziryab
 têlek lê zêde kir û navê wê kir " Zîr " û ev bi xwe jî yanê " Jêr " bi
 kurdî ye ji ber cihê Wê tete li binya têlane û jêrî pêncan jî lê
 zêde kirin jê re digotin " Tûj " û min jî têlek ji têlê dengê Qerare
 zêde kir ango bû şeş têl.

** Penda te ji vî nîfşê Niha re çî dibêjî?

Û gelo tu vê zanînê didî şagirtên xwe?

*** Ez dermanê Vî nîfşî zehmet dibînim lê ku xortên me pir guhdariyê Li mûsîqa bikin û divê Zanibin bê wê çawa guhdariyê Bikin û li folklorê Xwe yê dewlemend vegerin...

û di vî warî de min alîkarî bi pir xortan rekiriye û bi taybetî li bajarê Kobaniyê Da mûsîqa bixwînin û niha pir ji wan di dema îro de bûne mamostên hêja mîna Ehmed Çep, Zeîm Kendes

Baran Kendes, Mistefa Kendes û Xalit Sofî û pir supas ji kovara

ASO re .

¹Ev helbest a Mamoste Mihemed Salihe ji bajarê Kobaniyê û niha li Swêd diji

DOZNAME

Ehmed Xeyrî

Ezman nîv ewrî bû, geh tijî ewr dibû û geh jî royeke fihêt tîrêjên xwe yên sar - germî li ser xaka bedew û merivên baş, tamar û xwînerên wan geş dikir.

Di vê rojê de, Alan ji mala xwe ya li bajêr ber bi bajarokê xwe, cihê zayîn û nifûsa xwe, derket.

Lê, ji ber ku Alan bajarokê xwe ji mêj ve nedîtibû ew hest bû ku ji bajarok, xak, dar, û nişteciyên wê û heta ji keran jî, hez dike.

Alan ji merivê nik xwe rûniştibû pirsî :

- Ma tu li vî bajarî nişteciye?

Meriv, di bin çavên xwe li Alan nihêriya, bêtî ku bersivê bide yê .

Ew dûrbûna di navbera navenda parêzgehê û bajarokê Alan bi saet û nîvekê di otobûse de tê qedandin.

Dema otobûs gihîşte bajarokê, Alan bi biyaniyekê hest bû, ev hestbûna wî jî derket holê ji çaxa lingên xwe ji pêpelûkên otobûsê avêtin ku ew rûyên dibîne ne rûyên esmer yên berê dîtibûn. Gotûbêj ne ya berê ye, heta ku wî nebihîst yek bi cîranê xwe re di otobûsê de dixave weke adetên xelkê bajarokê.

Tiştêkî din bala Alan kişand, ew jî tabolyên danasînên gundan yên li kêlek rê hatine çespandin.

- Ev çi ye? wateya ev navên nû çi ye?

Lê dema navê gundê diya xwe xwend, ji xwe pirsî.

- Çima navê gund, guhartin e?

Alan navê gund bi (kalo) dinase, heta ku ew merivê gund avakiriyê jî, dizane ki ye ew meriva jî bapîrê diya wî ye.

Alan di kolanên bajarokê xwe de meşiya, li ber çavên wî rastiyeke derket holê, ku sêsed û şeşt gundên bi bajarokê wî ve girêdayîne, navên wan hatine, guhartin!

Alan di riyeke axî de ber bi jor diçe, cihê bîrêveberiya (nifusê), girt... kete odeyeke bi deriyekî teng, tê de du meriv li ber masên xwe rûniştin e. Yekî ji wana pîremêr bû, kumekî sor da bû ser serê xwe.

Alan (nasnameya) xwe derxist û da karmendê pîr.

- Ji kerema xwe, nifûsnameyekê bide min.

Pîremêr ji ser kursiya xwe rabû, ber bi refeke tijî tomar û pelge çû, deftereke mezin derxist û vegeriya ber masa xwe. Defter vekir û

rûpelên wê qulibandin. Li hinda rûpelekê rawestî û agahiyên wê li ser kaxizekê nivîsand, û kaxiz da Alan.

Berî ku Alan deriyê odeya nifuzxanê bide piştî xwe, ji nû ve vegeriya ba karmendê pîr.

- Ezbenî, ma ev pelgenome ya min e?

- Ma ji bilî te, tu kes li vî cihî heye?

- Lê, aghiyên di vê kaxizê de, ne yên min in?

Pîremêrê karmend li Alan nihêriya û gotê :

Ma ez kor im?

— Maazallah ezbenî, lê ji kerêma xwe di navbera nasnameya min û kaxiza te, bimeyzîne.

Pîremêr serê xwe hejand : agahiyên min rastrî agahiyên di nasnameya te ne, kuro.

- Ev çi wateye, xwedêyo. Ma te berî demekê agahiyên weke nasnameya min neda bû bavê min?

Pîremêr dengê xwe bilind kir : pîr nede û nestîne, min agahî ji tomar û pelgeyên dewletê wergirtine, ne ji mala bavê xwe, de here.

- Belkû, hinek şaşî di deftera te de hene, yan jî deftereke din heye?. Ji sedî sed ez bawerim ku şaşıyek di vê mijarê de heye.

- Şaşî tune ne kuro ... me bi hûrgilî li defterên nifûsên vê herêmê nihêriyan e, me tu şaşî nedîtine. Şaşî di nasnameyên we de ne!

- Ma çi guhartin di vê herêmê de çê bûn e?.

- Ev astengî ne ji hêla min e, lê belê ji te ye.

Alan baskşikestî ji odê derket ... lingên wî ew birin odeyeke fereh bi mase û xaliyên nirxbuha, li erdê raxistîne. Alan ber bi merivekî li ser milên wî stêrkên zêrîn vedibiriqin, sekinî.

- Efendiyê min, ji sî salî û vir ve ez pelgeya nifûsnameya xwe weke agahiyên di nasnameya xwe, distînim, û nasnameya min jî wekî nasnameya malbatê ye.

- Bi kurtî bêje, kuro.

- Koka ma ji vî bajarokê ye. Ji ber ku bavê min karmend e, ew li navenda parêzgehê bi ci- war bûye lê ew her dem bi bajarokê xwe ve girêdaye.

- Bi kurtî bêje, bi kurtî.

- Îro, ez hatim ku pelgeya nifûsnameya xwe bistînim min dît ku karmendê nifûsê pelgeyeke din cudayî nasnameya min da min, heta ku navê bavê min jî hatiye guhartin navê bavê min bûye navekî din, min tu carî pê nebihîstî ye.

- Bî kurtî ... bi kurtî.

- Paşnavê min jî hatiye guhartin, efendiyê min.

Alan nasnameya xwe da Efendî. Efendî nasname di nav destên xwe de quliband, û ji Alan re vegerand.

- Here bila (katib nifus) astengiyên te çareser bike eve karê wî ye û xwendina kovara li ser masê berdewam kir.

Alan vegeriya odeya (katib nifûsê) lê hema ku lingên xwe dane dergeha odê, karmendê pîr li rûyê Alan mîna marekî hilpirî da ku pê dade û qîriya.

- Tu diçî bo giliyan li min bikî ne, te xwe pir dîtiye lawo. De here, bila efendî daxwaza te bi cih bîn e.

Alan li rûyê karmendê pîr yê sor bû ye û kumê li serê wî xwar bûye nihêrî bi hêz ji odeya wî derket ku ewê tiştê bike. Alan gotinên karmendê pîremêr ji efemdî re dubare kirin û ser de jî peyvîne nû zêde kirin hêst ku efemdî ji ser xwe rabe û kovara ku dixwend berde. Piştî bîstekê karmend li ba efendî serî xwarkiribû û bêyî ku efendî jê bipirse.

- Ezbenî, ev kes...

- Ez dizanim ... wî binasîne çawa nav û pašnavê xwe rast û durist bike, de derkevin.

- Ezbenî ...

- Min got derkevin, wî haydar bike, ku çi bike û çi neke, ne ez.

Li odeya teng, karmendê pîr hişê xwe wendakir bû, ev çi bela ye xwêdêyo ... ev çi ser êşî ye...

- Binêre kuro, here navenda parezgehê, li wê derê li dadgehê doznamekê veke bo duristkirina nav û pašnavê xwe. Dadgeh wê biriyarekê derheqa vê dozê biderxîne, emê li ber roniya biriyara dadgehê nifûsa te rast bikin wekî navê te yê di pelgeyên me de ... tu têgihîst, yan na?

- Hûnê çima navê min biguhêrin û pelgeyên li ba xwe naguhêrin?

- De bi derkeve ... venegere heta ku tiştê min ji te xwestîye bi cih nekî.

Alan ji nifûsxa nê laşê kişand, berê xwe da ber jêr, û wêneyên cur bi cur dikevin serê wî û derdikevin û dengê karmendê kalemêr hîn di guhê wî de tê û diçê (doznameyê veke.... biriyarê ji dadgehê bistîne).

Alan serê xwe hejand û bi xwe re kire piste pist ji bo çi dozname e. û ji kê re?

TEWANBAR

Ferhadê Çelebî

Misto hay jê tunebû ko wê piştî vî temenî û piştî anîna pîreka xwe bi sîh salî, lêxistinê li pêş wê bixwe. Wê sibê gelekî li ber xwe ket, ji ber ko di jiyana xwe tevî de pevçûn bi kesî re nekiriye bo ko nekeve rewşek wisan xerab de, tiştê bêtir ew êşandibû ko ew lêxistin xwar û nikarîbû dest hilaniya, li ber xwe bida, pepûko wê siba payizî ji xew rabûbû derket hewşê li bin dara tiwê rûnişt, xwest ko taştê li wir bixwe, di deryê hewşê re li zikakê dinerî, dîna ko dî, du kes bi cilên bajarî ji otombîlekê daketin û weko bavkuştîyê xwe dîtine, bi lez û hêrs ber, bi wî ve hatin, bi hatina xwere xeber û sixêf dikirin:

- Ew bi xwe ye .. “yekî ji wan got, û sîlak di nav çavê Misto de lêxist.

- Te çima.... “û sîlak din hatê, pêre stiwê MISTO xwar bû, bipiya û destan ew dan ber hev, ew ji hişikiling xistin, sekn û hedan jî neketiye zimanê wan de, bi xeber û gotinên nexwş ew pîs kirin, paşê jêre gotin: “Emê carek din bîn, wê çaxê em ji tere zanin ..”

Ew di wê matbûnê de di wê hişyê de hiştin û çûn. Eysê jî dev ji hev mayî, wek pûtekî ber deriyê odê rawestyayî mayî, sifra taştê di destê wêde û zuq limêrê xwe dinêre. Piştî bihnekê ji çûna wan, can pêve hat ji wê matbûnê şiyar bû, bi alî mêrê xwe ve çû ew paqij dikir û li ber dilê wî dida, lê bêdengiya ko Misto dorpêç kiribû ne hate şikandin, dengê pîreka wî li ber bê diçû, Misto nema bi tişteki hest dibû ji bilî ew tirsî ko ew dagêr kiribû.

- Gelo min çikiriye ? Ev çi bobelat bû hat serê min...?

Çiqasî Eysê dixwest, wî ji wê zumînê derîne lê nikarîbû. Misto di ber xwede diponijî û... “Bavo bi xwedê min tişteki bê re nekiriye....!! Xwedo ma ka min çi kiriye...!?”

Çiqasî mejiyê xwe givaşt da ko sedemekê bibîne ko xwe gunehkar bike bibêje, ev lêxistin ji ber wilo bû, lê mejiyê wî

xinizî pêre kir û tu sedem ne xiste destê wî... hino... hino bêhna wî tê ber wî û... (Ez çi bêjim, gelo mala Osê wê tiştekî wilo kiribin? Ev çar pênc sal di ser pevçûna wan û pismamê min derbas bûye, mane em li hev datin, û me zarokên xwe dan hev em bûne xal û xwarzê, teqez ne ewin ên ev kar kirine..!!") Ramanên wî di nav dûmana cixaranre dûr diçe, pala xwe da palgehê û enya xwe di nav herdû tiliyên xwe de guvaşt.... (Ma ko ne ew bin, ka ji bo çi ev zebenî hatin û wilo li serê min kirin.. de bi xwedê ko min tiştekî mezin nekiribe, bi vê hêrsê nayên li min naxin... teww, qirdê mine, wê carek din jî bîn, ka wê çi bikin ji min..? Ka bîn bîra xwe MISTO bê te çi kiriye? Te mala kê xera kiriye, ta xwedê wilo li ta hatiye xerabê..?) Ro bilind dibe nîvê esîman, Eyşê car caran bandikê, lê ji oilî dûmana çixarê tu deng jê nayê, ew dûman jî wê bê dengiyê berdewam dike, berê xwe da odê, di qozîkê de rûnişt.

(Wilo bitere nameşe.. ka MISTO bifikire bê te çi kiriye, wê carek din bîn û divê tu tiştekî bêje, hema li ber xwe dide pepûko) çeng bû kîsê tûtina xwe tijekir, vegeriya cihê xwe, çixarak pêça û.... (Law bi xwedê min tiştek nekiribe û ez ji riya xwedê derneketim..) pêre hinekî dêmê wî xweş bûn û.. (Bi xwedê ji wî pêve tune.. erê erê, hate bîra min, berî du - sê salan gava ko diçûm mizgeftê, zarokekî deh - diwazde salî bi dîwarê mizgeftê ve dimîst, min jî mala xwe xera kir û min kevirek avêtê û ez pêde xeyidîm, ma evî belqîtî nerînekê li min nerî, ez ji qidûm xistim û bimirêşî got:

- Tilhes tîz... ez xweş tê negihiştim bê çi got, lê min naskir ko ew lawikê yekî ji (wane), wê çaxê min naskir ko min mala xwe li mîratê gerandiye, ma îşê min çi pêketiye? ma di hewşa min de mîstiye, ma ne eve bê aqilî!??.

Her gav wê Eyşê li ber dilê wî bida û bigota:

- Kuro law ma çi bûye, de dev ji xwe berde û gepek nan bixwe, ji vê sibê tu bi cixara ketiye, te kezeba xwe şewitand bavo... !.

Lê ewî lê venedigerand û zorî dida çixarê... (Na, ne ewe, ji ber ev du salên wan ji vir barkirine, zarokên mala EHMÊ digotin: ji

sibê ta êvarê mala xwe bardikirn û qireqafê (efşê) wan xelas nedibûn, ji ko ewqas qireqaf anîbûn.. xwedê zane, dema ko hatin bajêr bedlek livîn tenê bi wan re bû...).

Serma êvarên payizî hêlîna xwe di hestiyên wî de çêkiribû, hêdê xwe berdide bin livîna xwe pizota cixarê, wê tariyê hinekî ronî dike û dûmana çixarê gurtir dibe...

Eyşê jê, piştî ko destê xwe ji razîkirina wî dişo, di nav zarokên xwe de radizê. şev zîz dibe, ji nişkêve MISTO radibe û di derî re derdikeve, li dora mala xwe dire û tê li vî alî û wî alî dinere û bi gavên xwe dipîve.. hinekî ma carek dî serê xwe bera ber xwe da û vegeriya oda xwe.. çixarak dido kişand û xwest ku razê, lê ji ku loo ... (MISTO layê tirê, ka bîn bîra xwe bê te çi kiriye..?) Xortaniya wî, zarotiya wek zincîrekê li hev hûnayî tê ber cavên wî, weko têde dijî... "Dema ew û Rakano dor qîza muxtarê gund digeriyan, lê ewê tucarî rû nedida wan, ji ber ko ji pismamê xwe hez dikir .../" çiqasî şev zîz dibû yadên (ذكريات) wî ên kevin dihatin ber çavên wî, çixara xwe sortir dikir... Zarotiya gund çiqasî xweş bû, di wê tariyê de wêna GULÊ XUŞKA Hesên xuya dibû, rojên lîstika (YABO YADÊ XEZALÊ) dihate bîra wî û çawa ji qazîve, xwe di mala Hesên de vedişart bo ko Gulê bibîne, erê Gulê jê mezintir bû, lê dilê wî nedihişt û her ku ew didît pêre dikeniya û carna jî ku ew tenêbûna, ew hibêz jî dikir, dema Gulê mêr kir sê rojan di kadînê de mabû... ew yadên xweş zû bi zû xalasbûn, wêna herdû kesan hatin ber çavên wî, carek din ji xwe pirsî:

(- Ka ji bo xwedê min çikiriye ..? ... dema ewên qûnreş hatin jî, ez bi kesî re nepeyivîm, ne ji qenc, ne ji xerab, min tişteke negot..) bû kuxte kuxta wî, bi sînga xwe girt bêhna wî bi zor çû û hat, di wê navêre du kes bi cilên spî derbasbûn û bi çeplê wî girtin, û ew kişkişandin, çiqasî li ber xwe da û bankir lê dengê wî di wê bédengiyê de bê deng mabû...

Sibeha roja din, bi qîrîna Eyşê re xelq û cîran lê hatin hev û candekê MISTO wek lepekî bi ser hev de kom bûye û herdû tilyên wî di hundirê qoqê wîre derbas bûbûn... !!/.

LI HEVRÛNIŞTINEK BÊ KAM ENÎSA EBÛD

Wergerandin: HESEN KÛSA

“Bê kam em rastî hev hatin”.

Ciyek dûrî her cîyan, êvarek cuda ji her deman, dîlan... stiran, û peyal di nav me ne diherin û tîn. Revyayî ne derdên rojê... û dengê kalê min !!

Lê li min xuyaye, ziwabûna di dengê min de. û havîn evê ziwabûnê xwe datîne ser dilê min. Gundê me direve li dû min, û çarên gelean bi laşê min ve dibin şîrêz. Ne ez ya li nav evan gelekên di hev de, bi hilm û mûzîqe...

Ji min re ne tişteke, ev pîrbûn û çarê wanî reş yan yên şîn û ne ev piste pist...

Ez li te digeryam ji bo ku tu cî û demê dagirî. Tu wî yê li vir û gişên dûr, ji bo te cîlan li xwe dikim. û ji bo te hilma raketî di nav porê xwe de şiyar dikim. Tu wî ev riwê tev komkirî li dora min... ku tu dûr dikevî, ez te di riwên yên di vir de dibînim, û ku tu bardikî heya dengê pelên daran dibihîzim. Ez xwe dibûnim pişê deng.. û dûrbûna te.. û gulîstana çavê te didim hev.

Nerînên te li vir û li wir didim hev, li ber maseyan.. li nav riwên qîzên şiyar, li penceran .. li belkonê.

Ez xwe dibînim naziktir ji bayê sivik.. li ber rojava.. li havînê, ji jinan tevan xweşikirim.

Ji nû ve, cîhanê çêdikim weke ez dixwazim. tu li virî.. tu yên li virin. giş. û ez di hundirê demê de me... ez nîvê her tevgerê me û her karî.

Bê soz bû ku ez rastî te hatim, û ku ez bêm ba te, bê hemdî min e, ku ez te belav bikim, ji çavê xwe, ji nav tilîkên xwe wek avê û... nizanîm.

“Kernekê” radihişt min...

Min bêrîkêm xwe û çenteyên xwe dadigirtin ji gotinan... yên ne li hevbûnê û yên lêgirtimê. tu şam hemû ye, û şam tu wî...

Gava tu têtî, tu radihêjî ewê bi xwe re.. û gava ez têtî ba te, ez ewê di riwê te de dibînim.

Kernek dimeşe.. û rê di bin dûlaban de dirêj di be.. çî dirêje ev rê... rewî li pêşîya min û li dawî... û di çenteyê her yekî de bêrîbûnek.. civînek û oxirbûnek, û belkî gurnijînek heye.

Dengê Feyrûz dixwîne li ser kavilê temen. di rêwî bûnê de napeyivim û naxwazim kes rahêje min ji xeyalê min. rê dûr e, divê ku ez wêneya deynim û awira te lê bikim.

û gazinan bibim serî, dem dihere bi hêdî .. bigiranî mirov kal dibe û nagihêje.

Rê berî min têtî ba te. min dest pêkir ku tiştên te bidim hev.

“civîna pêşî... dawîya ewê rawêteye... dengê teye ...

tilîyên te ne, porê te ye”

Dîsa ez wêneya te digrim, ji nû ve, hezar carî vedigerînim û her carê, ez tiştêkî ji bîr dikim... min wêneya te hîna nebirîye serî...

Ajokar kasêtê diguhere, û pêdixe li ser nûçeyan tiştêk tinneye, ji bilî kuştinê, cengê û xerakirinê. Zarokek li paş min digrî; “dixwezim dakevim”.

Dê bi ser lawê xwe de radibe bi ser tevî evê qerebalixê de ez têtî bi alî te de. gotinên te vedigerînim hezar carî... ez tiştê di çavê te de dixwînim û tu ne li virî... li dora xwe dinerim ... têtî ber çavê min ku rêwî tev guhdarî tiştên ku tu ji min re dibîjî, dikin.

Bera her tiştî bêjim ... nikarim te bibînim, ji bilî Frîşteyek xweşik û nazik... ev dawîya dîketinê û dawîya civîna bê kam e.

“Dem çî hêdî ye û rê çî dûrê”

Hişê min vedibe wek gulekê... û ji paş pencerê; civînên te, dengê te û êvarên te tevan didim hev ewan dixim nav pelên we

“Hûn bi xêr gihan”

Va ez gihan, çûm li te digirim... stasyon “Mehete” tije çente û qerebalixe dest di nav hev de ne. Bê zarmam min te nedît... lê min yekî biyan li benda xwe dît, yekî min dengê ewî nasnedikir û ne riwê ewî. ev ne ew e, yê min ew tanî bîra xwe û min ew didît li riya dirêj, riwê min zerbû û min hêsirek veşart. ne gerekbû ku daketeya û bê hemdî xwe min got:

“Xwezî min tu nas nekir baya. û tu tinne baya. Ana ez şamê dibînim. tev tarêne ewê ..”

Dengê tirimbêlan.. dengê zarokên tûtînê difroşin û yên tirimbêlan paqij dikin... min xwest ku te bibînim... bêtirî carekê... bê havil min gavên te nedîtîn li ser qiraxan, neriwê te li ser cadeyên paqij tiştê min dît... teqereqa mekînan.

û stasyon kernekê ya tije bilêtên çûnê û yên hatinê û fincanên qehwê û kokakola.

Fincan diherin û tên li ser maseyê... ez digirim li nav civîna çûnê û civêna hatî...

- Ji çi mirov diguhere?

- Ji bo çi danagirî?

û bera evan riwan nadî?

û em cîyên ewan nagirim?

çûm, min devkir deman wek axê, dengê te ji ti dangan digukerî
“divê ku ez herim”

Tu ne bêzar bû, ne bikêf bû, tu bê viyan bû.

Di riya hatinê de... kernek ji rêyekê diçû yekdin... û bê hemd li ser rêyekê min piçek ji e belav dikir... li vir dengê te... li wir awirên te... li qiraxan riwê te giş...

û di nava bîstanê pirtuqalan de min rengê porê te winda kir... li bêtîkên xwe ez geryam min te dît ji hev ketî û wek libêzincîrê, tu ji min winda dibî bê deng..

Min xebat nekir ku te bidim hev û te çêkim piç bi piç gava ez giham malê, min te nedît bi carekê.. min çenteyê xwe vekir min ew dît vala ji tiştê te yî mayî, lê qwira teyî dawî hîna di çavê min de li ser xweye.

ŞEVA SIPÎ

XEMGÎNÊ REMO

Di bê dengî ya wê şeva sipî de, ku berfê xalîçeyek sipî rû - zemîn raxistbû, û bi cilên bûkanîya bejnên daran xemilandbû. Tu dilekî germ, li nav rez, li bin dareke gwîzê, li hêvîya dilbera xwe bû, ku bê û tu bi destê wê bigre û birevîne.

şeva dirêj bi giranî dibûrîya, û ti pêjin ji dilbera te ne dihat ! û dilê te jî wek çixareyên ku te dikşandin, wiha hilma bihilm bihat sotin û her ku şev zîzdibû, zûrrîna guran ji çîyayê Rajorî gund bêdengîya şevî diçel qandin. Hingê deng bi kûçikan jî diket, û bi harî li derdora gund diryan mîna ku tîrên tîrsê xwe li dilê wanjî dida. û bi kewti - kweta xwe gef li gura dixwarin, da ku gur nêzîkî gund nebin.

Bav- pîrê min tim li dem - salên zîvîstanî wiha digot: şevên wisa sipî şevên Gurane, şevreşên ba û baranê şevên dizane, (çima kalo?) kurê min li demên berê, di çaxa mede, gava ku wiha berf kabokekê diket, nêçîra guran li çîya dijwar dibû, ji lewra gur ji birçîbûna dadiketin nav gunda, û hêrîsî govên pez dikirin. û şev - reşên ku ba û baranbana diz dehatin dizîa pez û dewaran, vêca kesên xwedî pez û dewar heta sibê tivingên wan di dest wan de bûn û hişyarî dikirin. Lê ka niha ne pez dewar mane, û nejî gur û diz mane?.

Lê gelo di wê şeva sipîde, tu dizbû, yan gurbû? ez ne dizbûm, û ne jî gurbûm, tenê mîna kundê ku li ber devê kuna xwe li hêvîya nêçîra xwe radiweste, û nêçîra wî ji ber xwere tê ber devê wî, ez jî wiha li bin wê dara gwîzê, li hêvîya nêçîra xwe bûm. Lê berbangê jî lêda û pez - kovîya min nehat!!

Qey bira jî navê revandinê navekî girane. û her wekî ku bav - pîrê min digot:

(Xwedê bi serê kerê kesekî de nêne) lê xwedê şahidbe, min ne xwest ku ez vî navî bi dûv dilbera xwe xînim. Min dixwest ku ez bi govend û dîlan, bi çepk û sitran, dilgirtîya xwe jî xwere bikem

bermalî. Lê xwedê mala birayê wê yê (ser mezin) xirabike, piştî ku sê caran min ew xwest û her sê caran jî serê xwe ji serê cangakî hişiktir dikir û dirêya mede dibû kelem, ji ne çarî me soz da hev ku di wê şeva sipîde, minê wê birevanda.

(Sermezno) min çendî xwe nêzîkî te dikir, tu he qasî ji min direvîya. Min çendî dixwest ku ez hezkirinê bidim te, te kerb û kîn li min vedigeran, û dilê min çendî ji tere vekirî û sipî bû, wek berfa wê şevê, lê dilê te tim reş - tenî bû. Ez nizanim çima tim dixstîya min di dilê te debû? û ji zêde kerb û kîna bi minre dikşîne, ji serdema zaroktîya mede, tu ji min kizdibû, di dibîstanê de ez ji te jîr tirbûm, û tim ez yê yekemîn dinav rêza xwede derdikevim, dihat ku tu min bixwe! û li dema lîskan jî tim serbaşê lîstikvanan bûm, çi di goga lingande, û çi di lîstikên dinde. Ji lew te tim xwe ji lîstikên me vedikşand û di bin çavanre li min dinerî - û dema ku em bûn xort jî, min ji hemîyan bêtir bala keçikan dikşand ser xwe. Ne tenê bi sipehî û bejin û bala xwe, belê bi çalakî û kar û xebaten xwe jî, bi nîşana ku dawî xuşka te ye bedew bû dilgirtîya minî yekem dinav keçên gunde.

(Sermezino) ji kerba dihat ku tu devli xweke. û te hemî awayî hewil dida ku tu destê min û xuşka xwe ji bike, û dawî te jîyana me bi derda Ax ...!!

Û axîna ku ji kevçika dilê dilbera te derhat di wê berbanga sipîde, gelo wê ji bîra te here?

Na... na, û ne jî ew xwîna sor, ku ji bin pêşîra wê ya çepê, diherikî, û li berfa sipî dibû gol, ji ber çavê min diherê, li sed tif li nav çavê qederêbe, ku destê Qedarê di wê berbanga sipî de (Sermezino) ji guleya min rizgarkir. Bi dilekê tije kerb û kîn, min berê debançê da nav serê wî, lê ez çibikim gule çewt çû li milê wî yê rastê ket !!Ax... ax sermezino, ku ez vêca derkevim, ez ji bo te derdikevim. Demjimêr dehê şevê, ji nişkave dengê Serzêrevanê zindanê Xeleka zincîra bîranînanên wî dişkîne:

(Dawîya şevbûhêrkê hat, û her kes têkevin nav nivîna xwe) û rohnîya çiraya qawîşê jî vemirî, lê çavên wî tariîya qawîşêde vêketî man...!!

DERBAZBÛN

BAVÊ ÇIYA

Sê roj têperî beser maneweyala lew gunde, çawer wanî ew delîley dekird ke debwaye bîgeyenêe nawçe rizgarira wekan, dilî kewte kewte metirsîyewe, çunke deyzanî ke dezgakarî rîjêm îsta lêt kewtûnete teqewe û lewaneye be dwayola bigerên, bîrî be biradarekanî dekirdewe û çon hewalî derçûnî emyan pê dega, bryarî da eger bêtû delilekê dwe kewê, ewa xoy rêgey çîya deqrête berû xoy degeyanête Kurdustanî azad.

Demew asir bû ke piyawêkî kurtebinêy kurtek û şerwal leher xoy kird be moleleda, be new hewalî ewy pirsî û ke yektiryan nasî, kak xesrewî delîl pêy got: Em şew seat "q" derdeçîn û... min rêga baş şaregan, dilniyabe, Wêstî serî xewêk bişkênê, belam neytwanî bîrî lem şewe dekirdewe ke bêguman şewêkî tûş debê, çunke pêwîste jiytir be şeş seat deşt û dolû çîyaî sexit be pê bibrin.

Jê kati diyarî kirawda kewtne rê, paş maweyek rayştin, kewtne ser şeqamêkî qîrtawkiraw, nexêr otomomîlêkî supayîan lê peydabû pirî serbaz bû, wîstîyan xoyan bisarnewe belam bê sûd bû, şewqî laytekey lêyanîda, belan otomobîlekê ranewesta.

- Rêgaken lê têkçwe.

Dolîleke zor bê peşokawêve em qiseyey le elem fote derê..

Le dwayêda witê: - êma êsta le rew ser bazgeyekî dujmindayn, Xoman daye penay kone çalêk ke bo tankekonî dujmin helkendrobû, delîleke wtê: - Min deram rêgake taqî dekemewe ta dêmewe le cêy xot reculeyî.

Dolîlak zorê pê çû, Emîş bîrî lay mindîlekani bû ke le rêyekî dîkewe derçû bûn, to bilêyî rojgar wa biçerxê û bikewête destî dujmin ? Paş maweyek dalêleke hatewe ..

- Heste, be biroyn .. Kewtinewe rê ..

Aso le dûrewe ta dehat rûnaktir debwewe, cunke le xakî rizgar kiraw nizîk debûnewe ...

ÇARDE SALÎ

S. QIRÊT

Got:

Bêtara min ewe; ku bîranîn ji mejiyê min nagerin. Ew tiştên ku ez dixwazim ji bîrbikim, ji bîrnabin.

Kî înadikê..., ku bûyerekê bi tenê, mejî û dilê min serhevde hilweşandin..., û ta niha ji min nagerê.

Herku tê bîra min, ez di xwede şaşdibim, xuyake sar ser gewdê min re dimeşê, dilî min bi lez dihejê..., weke bereşakî ku ji ber pençê bazekî bifilitê.. û va cîhana li min teng dibê, her carhêlên xwe, xwe li min dipêçin.

Got:

Tu zanî, ku ew bûyere nebaxer, jiyana min vaca kir, baweriya min bi gelek tiştan kêmkir; qotkir... û jan...! janek ketî hundirî mine “bê bêlomebê”, ez di hundirî xwe de digrîm; giriyakî bê denge, melûle; dirêje, Ez tenê bi vî girî xwe hest dibim.

Kesek naxwazê rewşa min fambikê, nemaze ên nêzikî min, pir caran bi min dikenin, û ez li hawirdorên xwe dinihêrim, kesek tune ne...!, ez bi tenê me.. bêkesiyakê bi min girtî..., û va cîhana pêş çavên min parçe- parçe dibe, ji min ve xeynce mirinê tiştêk xuyanabe.

Erê mirin, û gora tarî, tariya bê dawî, û tirsê vê cîhanê, li wê cîhanê.

Got:

Tu nikarî min ji vê bûyerê rizgar bikî..? ma tu nizanî ku mirov janeke weha nikarê demeke dirêj kaşkê..; yan xwe jê rêzgar bikê, yan jî..., erê yan jî xwe bikujê.

Ez zanim, xwe kuştin, vîneke gelek bi hêz dixwazê, mirovê tirsonek nikarê xwe bikujê..; fêdebûnekê weke fêdebûna pakrewanan dixwazê.

Erê.. ez bi xwe dibêjim ku vîna min gelek zebûne, bê hêze. Ez ketime tirseke bê sînor, loma vê yekê jî nikarim bikim.

Tu dibînê...? vê bûyera nebxêr çi bi serê min kirî. Demeke dirêj êdina ser re derbas bû, pir tişt min ji bîrkirin, pir tiştên nû şûna ên kevin girtin; xeynce vê bûyera nebxêr, ne ji bîrbû, û ne tiştêkî nû şûna wê di mejiyê minde bi cih bû. Erê va bûyera tim — di hundirî minde diqewimê..., te caran dîtî yan bihistî ku bûyerek di mejiyê mirovekî de berdewam biqewimê..

Ji lomeyên hawirdorên xwe, ez di hundirî xwe de digirim, ez ser dilî xwe de digrîm..., ew jî ser min de digrî erê..., erê..., dilêmin jî ser minde digrî, Xwedê zanê ku tu hîn nizanî çawa dil digrî.

Got:

Ji min tiştêkî pirs meke..! çimkî ez nikarim vê bûyerê ji tere sîrove bikim, va bûyera ku hişê min belav kirî, di bîranînê minde dijî, ezêtiya min di hundirî minde parçe- parçe kirî... û ji kerbara ez nifêran dikim.

Ez nifiran li Adem û Êva dikim, li ayînrevanên kevnepêşîn dikim, ewê ku cara yekemin sînor navbera jin û peyande danî; ez nifiran li Hemorabî dikim, li bav pîrê wê, li navînên wî... û dawiye ez nifiran li xwe dikim, li raza di hundirî xwe de, li dilê ku bi bîranînan dişewitê.

Got:

Ez di bextê te de me, li min guhdarbike, tu jî wek wan pêçiyên xwe meke guhê xwe, weke wan çavên xwe qorç meke, rûyê xwe bi halekî din de bamede, tu jî wer meke.., bira tu nebî sedema gunakî mezin.., ma tu nizanî, ku kesek li me guhdar nekê, emê mirovatiya xwe winda bikin, eme vegerin daristana jiyana hovî.

Got:

çima tu jî bê deng dimînî..? ma tu nikarî çareseriyakê ji min re bikî...? Ji roja wê bûyerê, ez li xelasvanekî digirim...; ez zanim ku tu di hundirî xwede niha dibêjî, va keçika dîn bûye dalmakê li serî wê xistîye..., ez zanim ku tu niha di hundirî xwe de dibêjî.., ma zemanê xelasvanên wek ÎSA man..., bes tu wer mebêje... va hêviya tenê ji min re maye.

Got:

Tu çira dixwazî wê bûyerê fambikî.., bûyer bi xwe ne tişteki ecêb bû; û pir dirêj nekir.

Li zeviyên gund, min gul berefdikirin, ro li taştîyan bû, cîhan gîşkî bi rojê şabûbû.

Ji dûr ve xortek hat.., berê xwe dabû min.. û dihat. Rû bi rû pêş min rawestiya, bi çavên minde nihêrî, nihêrî.., wek ku ronahiyak di çavên minde veciniqî, wî xortî destê xwe avête sîngê min.., dilê min repe-rep bû.

Weke ku deriyak di sîngê minde vebû, dilê min di lerizî, wek zarokekî bi qefilê ...

Min hew dît ku wî xortî derziyak di dilê minde çîk kir, pêre janekê bi dilê min girt.

şewata dilê min mezin bû.. kûr bû derbasî gewdê min bû.., gîşte mejiyê min..,

Weke ku min dît, levên xort liviyan, weke ku min pirseke gelek nerme- şîrin bihîst.. û min xwe winda kir. û ta nika vajana mezin dibî, fereh dibî ...

Ez di bextê tede me, berkî tu karibî va jana rawestênî.

BERÊZEKAN

Ji bo Mam Celal û Kak Mesûd pêşkêş dikim

KEÇA KURD

Ji gulzara pesindarî
 Pesnê şahan
 Ezê ladim
 Merşa sorî mîr û Paşa
 Li jêr pê we
 Ez ranaxim
 Ferşê mermer
 Tu dîwaran
 Ne jî kêlû
 Ne peykeran
 Sed mixabin
 Li ser singa van şehîdan
 Ez ranakim
 Li qafûra geşt û parsê
 Li ber derê we digirim
 Bi devlepan axa pakî
 Li jêr pê we (eger mabê)
 Maçîdikim
 Di bergeşa levhatinî biratî
 de
 Ji bo êwe
 Reşka çavê xwe dirjênim
 Mûme danek sêsedsalî
 Ji keşkola dilovanî
 Destê xanî
 Li ber çavê tarî şeva
 We pêdixim
 Di guh we de

Bitirkênim
 berêzekan
 Penda rastî bav û kalan
 Ku dibêje
 “Li bêjînga çavê rojê
 nayêgirtin”
 Bê neynika rûyê rastî
 Xwe nabînin
 Ji qalikê Kurdayetî
 Şal û şapên serfirazî
 Hun derketin
 Tazîmane
 Tazîmane li ser şano
 Di bergeha gelêrî de
 Ji nav xwînê
 Kevya dawa xwe
 d, hilgêvin
 Berêzekan ..?
 Di hêlana ezêtî de hun
 raketin
 Li ser textê gunehkarî
 Şahsîmirin
 Xwe pisdikin
 Karê nelibarî îro
 kurdkujêne
 Li bin siha xakperewerî
 dîkin hole
 Qoqê şehîd li ber kaşo

Ji bo kê ye dîkin gole ?!
 Berêzekan
 Xwîn bi xwînê nayê şîştin
 Destê reşî kîneberî
 Maka kula penceşêre
 Bê jêkirin nayê kuştin
 Bese êtir
 Li ser hespê "Ezdîn - şêra"
 Siwar nebin
 Serê çûka nû hêvîyên me
 jênekin
 Berêzekan
 Çendî zanim
 Li pişt guhê we şîlnake
 Bilûreke li dev bayê
 Berelaye
 Deng jê nayê
 Biwêjekim li zevîka
 reşgomanê
 Xwe diçênim
 Kêra kuhî bêbawerî
 Rojê sed car
 Li kezeba xwe diçênim
 Got û bêjê vê helbestê
 Di gerûya minî talî bê çarî
 de
 Berû vajî hevdû dixun
 Nû pişkojên xwazê hestan
 Li ser lêva minî tihnî
 Diqurmiçin
 Lê ez çikim?
 Ji pincara evî dilî
 diguvêşim

Di vê rê de derwêşekim
 Wek dezîka destê tayê
 Lê dixwênim
 Bo rojgaran
 Li dev zeman
 Rengê xemla vê sersalê
 Ezê benda xwe girêdim
 Sersalekî bê hevta bû
 Rûkê heyva xwaz û hestan
 Sipî xewnên piçûkan bû
 Çavenêrî
 Diyarîkên Baba - newêl
 Ku li aşî li nîvşevan
 Bihêvî bûn
 Kevne mûmên sala berê
 Divemirîn
 Di qirêja ezêtî de
 Winda dibûn
 Sala taze xwe nûnekir
 Peta arê wê geşnebû
 Rûyê jînê sipînekir
 Li kazîwan
 Bileç lêda
 Ji pêşîa şermezarî
 Bê ave rû
 Belo dibûn
 Li rû dêmê Baba - newêl
 "ÊWE" hatin
 Ewe hatin dev bixwîn û
 Termê jînê li dest we bû
 Laşê mirî "Dê û bavan"
 Diyarîyên piçûka bûn
 Ji ser milê we diketin

SUR PERÎ

HELÎM EBÛ ZÊD

Şox şenga tûj xedenka min nedî ez şakirim
 Mûk ji min wan nelivandin yan ji xewê rakirim
 Hilm û bîna sur şîrîna kê diye kul, bakirim
 Miska senanî bi enzel wê tenê yxmakirim
 Bayê wê peryê bi تنها ez ji koka rakirim

Wê siya cerdê birîştî ew ji tîna ateş
 Dil nizanî kû disoje ew di vinê serxweş
 Dîlbera kû d, nav sitêra xwş xwyaye mehweş
 Geh dibim bermek ji wêra ew ji minra laleş
 Geh dibêjim kabeye na ew bi xw kevrê reş

Dame ber tîr û xedenka ji kevanan kirne rêz
 Wê ji kel zozo didane berbi cergêm zû bi têz
 Gur sirîşte ceng periste can ji min wê kirye mêz
 Paşimêrin hê dû fêris wê limin ew kirne nêz
 Bo biberzin ger livîme nû ji sermin kirye bêz

Ez li halê xwe gîrîme ta di çavan dae kef
 Min go maqey ez gedamey an tû şahê ser selef
 Lê dibalim hêji dewrû çerxa min koloz û lef
 Hildigirtin min di nêva mîreka kû j, her teref
 Ger bibî birca belek wêrane tû bêy xanşeref

EVÎN

ELÎ MURAD

Pirsek min çand
 Di nava
 Parsiwên pirsêde !
 Bû meyek mi dadiwerivand
 Dema di şewitî xunav
 Li ser sînga helbestê

Evîn di cande tê texwar
 Pêredibim mîna buharekê
 Ku zuhabûnê digvêşe
 Ê ev sipehîbûn çemeke
 Hinekî ji sînore mi
 himbêz nake

Ê ne tu tê
 Ê
 Ne xew

ÇEŞMÊ XEZALÎ

EBDUL MECÎDÊ KENNANÎ

Te bi wan çeşmê xezalî da me îro nezerak
Ez kirim teşbîhê perwanê me can daye helek

Dilo û can min dihelandî aqil û sewda revandî
Tîrekê bo min dişandî mezarîn çûne felek

Pir bi ahim ez neçarim daimen ez bendewarim
Mislê Mecnûnê xedarim aşiqê çeşmê belek

نور الكون علينا إليه جز ما قصدنا نوره فاض علينا

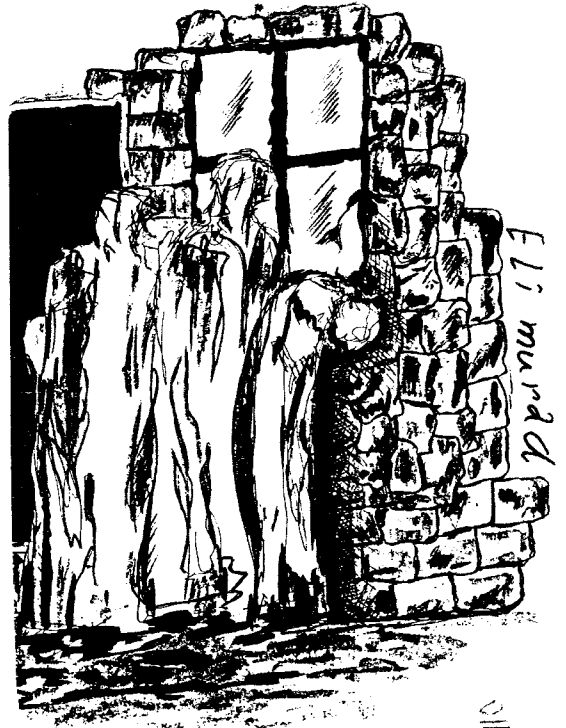
Me nedî mislê wî yek
her ewe şahê zemanî
Zahiren bel bil eyanî
mislê şamsa asîmanî

Da meşe'el ins û melek
min ji ber hubê firar kir
Cergê min tîr lê xedar kir

Omirê fanî pir ciwan kir
çerx û dewranê felek

Tîr didan her bê hisabe
çar teref hatin şebabe

Cerg û can dibe kibabe
te kuşte nezlûm gelek

SE'ET SISÊ

YASÎN HÎSÊN

Se'et yek piştî nîvçeya xwînê
 Ê ji evînê re bihneke dî

Se'et dido piştî nîvê mirinê
 Ê hêsirê te sînore
 Rengan derbas dikir

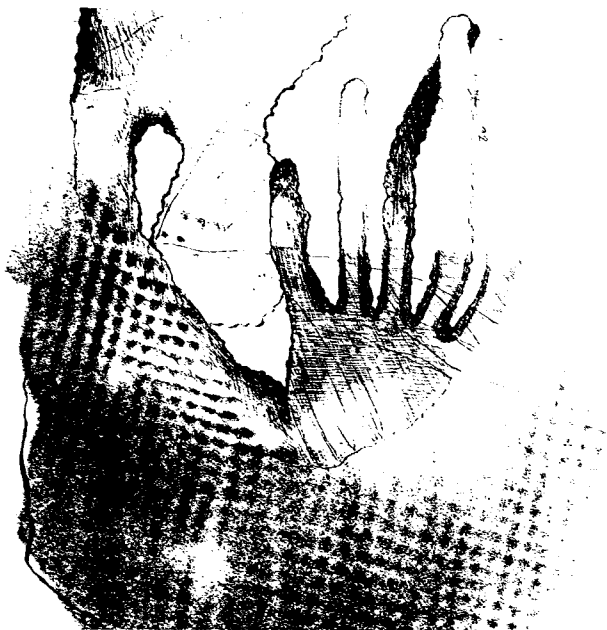
Se'et çar
 Piştî kesera teva
 Ê şil bû Na van şevan
 Li hember nabûnê
 çavên me xwarin

Se'et pênc şeş
 Heft
 Çiqa ji mere divê da
 em bighên hinekî ji wê
 Da em divê rêkêde bigrîn

Se'eta dawî
 Me hevîrê Av û xwê
 Ê ji zilindarê
 Bi hev re stira

EBDIL-SEMED BABEK

Ebdil-Semed kurê Mensor kurê Hesên kurê Babek 9/2-1020 Z
kurê Xelkan dibêje (Babek helbestvanekî bi nav û deng bû û bi
pirr zimanên dinivîsand û sê derpêçên wî helbest hebûne .

- Kurê Xelkan di (Wefiyat El'eyan وفیات الاعیان) parê (2) rûpel :
368-369 ev helbest me ji pirtûka Hozanvanên Kurd girtiye ya
ji Danan û tûjandina Sadiq Biha El-dîn Amîdî , çap 1980
Bexda.

Pêşkêş û Wergerandina tîpan :

M. Hemo

Dila şadibe ! Xoş dem hat bihare
Reşemeh çû terazin bûn diyare
Newal derbûna xuşa hat av û cobar
Befir kerker bibû kevta nizare

Kulîlk û gul bi ken derçûn ji kejan
 Sivk hat nêrgiza mest kofi xware
 Belelîz liwîleperr çend kep bilindin
 Di şahe nişnê de wek xisrew bi kare
 Binefş û gul şelêl û sunblên ter
 Dilat û berbena bestin ciware
 Heliz qewşen veda wek kuçerê buş
 Silavkir çevir û kerkol û Sinare
 Bi ken bû gelgelûka fila baze
 Zinar û swa ji xwera kire stare
 Li ser tayê kevotê bûye meste
 Kevok û xendelîs bade vexware
 Ji hemiya bilbilê dîn dil pê xwîne
 Gula min kaniye ? Sed car min heware
 Li min xoş teta dengê berx û kara
 Li eyvara deme dibît kare kare
 Were pêş bêriya skwîre di dest de
 Di hejînin parzoyna li ber û ware
 Bi sema çûn distiran ev şûx û şenge
 Homîn (Hormên) û zemzma gevta gohare
 Bi mêze van çîya tev xemlîne
 Bi hizar renga xoya neqş û ngare
 Li Kurdistan binêre ey Perîxan
 Li ser dil dê biçît jengik û temare
 Li min xoş hat nesîmê vê sibê zû
 Hero Newroze ey dil sed (Tibark)
 Were ey geştê semaye li çar nikare
 Peşîmanîm ji umrê çûn perîxan
 Bi satorê me bir bê dost û yare

EZ Û TU BÛN

AXIN

Tenê
 Ez û tu bûn
 Di devê tivinga demê de
 Bêdawayek
 Me ji hev re dixwest
 Tenê
 Ez û tu bûn
 Û ewrekî ji hêsiyan
 Bi germahiya her du dilan
 Dawiya zivistanê
 Li dar dixist
 Tenê
 Ez û tu bûn
 Û hêviyên me
 Mîna tizbiyan
 Di destê demê de dizîvirîn
 Sal li pey salê
 Ji dara jiyanê diweşin
 Şev li dû şevê
 Lal dibû
 Ker diçû
 Dem ji me direvî
 Û berî sîmfoniya
 Hevdîtîne bi serî bibe
 Mîna destarekî reş digerî
 Û demsalên me dihêran
 Tenê ez û tu

Du demsalin
 Ji mirinê xwe vedizîn
 Tu zivistanî
 Ez buharim
 Ji te peyda dibim
 Û jiyan bi min dixemile
 Tenê ez û tu
 Û dem parsekekî windaye
 Bi şopa me dikeve
 Çavên xwe li her derê
 digerîne
 Rîya wî çemeke
 Bê dawîye
 Dirêj dibe
 Û fireh diçe

REDEKA KAMBAXAN

ZARA DELÎBRO

- 1 -

Di germahiyeke sarde !
Germahiyeke ji berfê

Tenê me
Tev vê tenahiya ji agir
Tenê me
Tev vê windahiya
Çav rijyayî

Tenê me
Û ez nebêhtirî
Histuyekî guryayî me
Bi kêrdaseke ko

Ne bêhtirî !!
Birîneke dawerivî me
Bi pencên mirdaran

- 2 -

Di seqema agir de !
Agirekî xûsar
Azadiyeke azirîme
Di vê redekêde
Û ji ser gêjiya salan
Ez bawîşkên rojan
Di gewriya

Katijmêrên kambax
bûyî de laldikim
Li kangeha mikur tariyê
têm
Ta ronhî bijî
Li hindefa vemrînê mikur
têm
Ta agir bijî

- 3 -

Û di vê redekê de
Ez û mêrxasiyê pêrgî hev
ên
û hevdu himbêz dikan

Ez û tîrojê pêrgî hev tên
û tariyê vediciniqîn

Di himbêza bê dawiyê de
Ez û mirinê pêrgî hev tên

Ji bo
Dest pêka dawiya
Vê jiyana mirav
Dibin
Lingên dawereke paqij de
Bê te darxistin

MEZOPOTAMIYA

M. HEMO

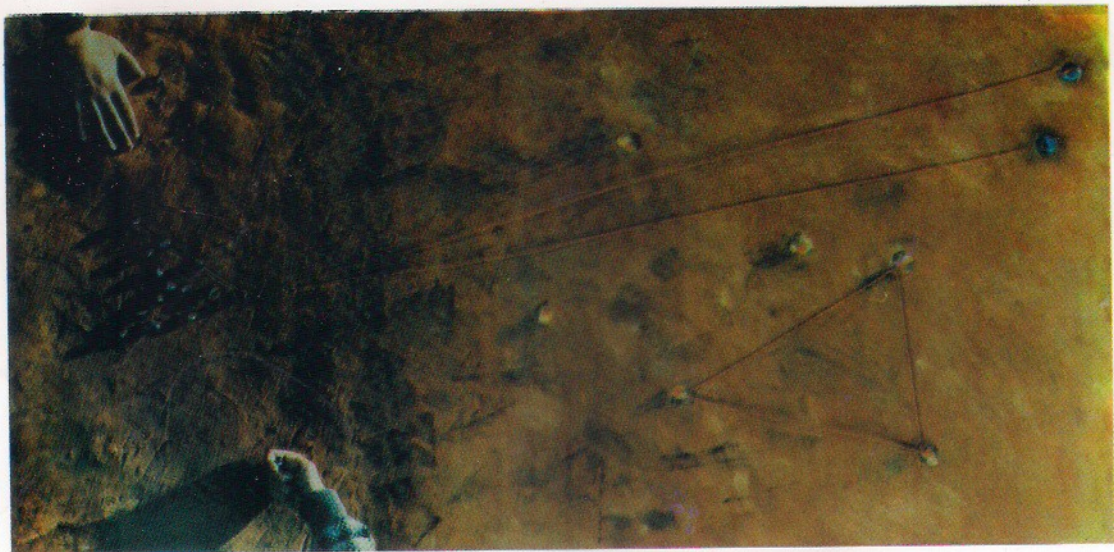
Hembêza herdu çeman !
 Dawa maka ronahiyê !
 Ev lalbûna navsalî
 di gewiriya te de
 paldayî
 Kerbûna navsere
 di guhên te de
 navdayî
 Xewna şev û rojan
 di hişê te de
 şaxdayî
 Verşîn teşiya dîrokê
 Îro ji tîrêjên roja te....
 Gelên cîhanê
 tevin û dezgeh
 li dar nane
 Neqîş û nîgarên xwe
 li ser rêz kirine
 Tevde xweliya dîrokê
 Bibîn!
 Kivarikên sergoyê
 şaristaniya xwe
 Çawa !
 Îro di cîhanê de
 bûne dar ...
 Di bin de
 Govand û dîlanên
 gumreh
 li darxistine
 Ê şahînên dadê

li-dar-nane
 Împeretorên
 bi diranên şîr
 pê bazirganiya
 xwe dîkin
 Ê alên rû reşşşşş reş
 Di ezmanê te de
 ketine çavên tîrêjê
 di pirr pirrin
 û li badibin
 Bûne Qertel
 û li laşê
 zanava te hêwirîne
 Serî bi dûman !
 Biqetîne vê gerdena...
 bi gûman
 ji stuyê zanava xwe
 Vexwe ji kaniya dîrokê
 Ta ku
 Tu ramanên baskoyî
 nefrînî
 ji baxê xwe
 Niçîrvan û ne niçîrvan
 negrin û kedî nekin....
 di redek xwe de
 nexemlînin
 baskan pê nînin....
 Ê li ser
 daxwaza xwe
 nefrînin

A FREE KURDISH CULTURAL MAGAZINE

NEDÎM ADO

NIHAD TURK

